

ספר הזוהר

מהתנא האלוקי
רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ספר זוהר תורה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בקה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיוחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 דקות ביום ילמד הפרשה עם מתיקת הזוהר,
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו מוח לעשות נסים" (הנהגות הרמ"ז דף קעה:)

פרשת פינחס

"דף היומי"

מסדר ומחולק כפי ימות השבוע

בספרא דא יפקא מן גלותא ברחמי

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמי

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש סיון שנת תשע"ד לפ"ק

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

מכתב שכתב בעל הסולם:

יודעת נאמנה, שעדיין לא
היה לזמן האר"י ז"ל עד
היום הזה, לי שובין את
שטת האר"י ז"ל, על שורשו
וכי והנה ברצון העליון
יתי, בביתי לעיבור נשמת האר"י ז"ל, לא לפני מעשי
הטובים, אלא ברצון עליון, שנשגב גם לפני עצמי,
אמה נבחרתי אנכי אנשמה נפלאה זו, שלא בכה
בה אצב למעט פטירתו עד היום, ולא אובא להאריך
בענין זה לפני שאין דרכי בזה לדבר בנפלאות".

(מרן בעל "הסולם" זי"ע במכתב משנת תרפ"ו)

תוכן הענינים

אם זוכה יורד בדמות אריה לקבל נפשו ואם לא בדמות
 כלב
 מערת המכפלה - פתח הגן עדן
 לא
 סוד הנסתרות לחכמי לב נמסר, שלש מדרגות הן שמחוברות
 זו בזו, ואלן הן. כוחות נפש רוח נשמה ומהותם
 לב
 מי יודע רוח בני אדם העולה הוא למעלה ורוח הבהמה
 היורדת היא למטה לארץ
 לג
 מי שִׁמְזַלְזֵל בְּלֶחֶם וּמִשְׁלִיכוֹ עַל הָאָרֶץ עֲנִיית רוֹדֶפֶת אֶחָיו
 וּמִמָּנָה אֶחָד נִקְדָּד עַל זֶה וְהוּא רוֹדֵף אֶחָיו לְתֵת לוֹ
 עֲנִיית
 לד
 אין התורה בלולה בכל איש אלא במי שסובל הרבה דוחק
 בשבילה
 לה
 עלת תמיד - זו השכינה העולה למעלה
 לה
 בשבת קודש - צריך לכוון הלב למעלה למעלה יותר משאר
 הימים
 לו
 בכל יום נצרך לשלח מתנה למלך על ידי המלכה
 לו
 בשבת ויום טוב תקנו לומר במוסף כתר יתנו לך
 לח
 הצדיק כפרה הוא בעולם והוא קרבן ממש, זכאים הם
 הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא
 לט
 מצוה זו להקריב קרבן שהוא בעבור חידוש הלבנה בכל
 חודש וחודש, ובזמן חידושה לקרב חביבות למעלה ולמטה,
 ולהעביר הזוהם מבית המקדש
 מ
 האילה בזמן שהעולם נצרך למטר מתאספים אליה כל שאר
 החיות, והיא תעלה על ראש הר גבוה, ומרכנת את ראשה בין
 ברכיה וצועקת צעקה אחר צעקה, והקב"ה שומע קולה
 ונתמלא רחמים ומרחם על העולם
 מ
 וע"כ מנחה חדשה נקראת, מה הטעם, לפי שהתחדשות
 העולונם והתחתונם הוא והתחדשות המלכות
 מב
 שבועות יום זה יום הכנסת כלה לחופה הוא, וישראל
 ספרו ימי טוהר ימים ושבועות
 מג
 הטעם למנחת חג השבועות - שלשה עשרונים ושני
 עשרונים
 מה
 יום ראש השנה בו נידון כל העולם - דין חזק ודין
 רפה
 מה
 ביום הזה של ראש השנה עומדים שבעים כסאות למשפט
 לדון דין העולם, וכמה הם שרי עונשין קטיגורים העומדים
 למעלה, אלו מימינים לזכות ואלו משמאלים לחוב, להזכיר
 עונות העולם
 מו
 לפיכך נקרא חדש השביעי עשור לפי שמאירות לה עשר
 מדרגות
 מז
 ביום הזה שהוא יום הכפורים שנקרא קדש שולט עץ החיים,
 ואין משתתף עמו שטן ופגע רע, ומצדו לא יגורר רע, ולפיכך
 נוחים עבדים בעץ החיים, ובו יוצאים לחירות, ובו יוצאים מן
 העבדות שלהם אלו שיש עליהם גזר דין בנדר ובשבועה,

אין שמחה להקב"ה אלא מי שעמלו בתורה
 ה
 מי שמכבד שם ריבונו ונוטר בריתו זוכה שיכבד אותו ריבונו
 על הכל
 ה
 פנחס זכה בעולם הזה זוכה בעולם הבא
 ו
 יצחק ופינחס שניהם יש להם גימטריא אחת
 ו
 וי לו לאדם שפוגם זרעו
 ז
 למדנו שנתחברו ישראל עמו כצמיד זה שנתחבר עם האיש
 בתכשיתו כך נתחברו ישראל בבעל פעור
 ח
 נדב ואביוהו מיתת גופותם מתו מיתת נפשותיהם לא
 מתו
 ט
 יש שתי אלפי"ן בתי"ן נרשמות אל"ף ב"ת של אותיות
 גדולות ואל"ף ב"ת של אותיות קטנות אותיות גדולות הן
 בעולם הבא - ואותיות הקטנות - הן בעולם התחתון
 י
 כתוב בו בפינחס בן שני פעמים פינחס בן אלעזר בן אהרן
 הכהן
 יא
 פנחס בשביל שקנא על ברית הזה זכה לכל ולא עוד אלא
 שהגין על כל ישראל ובו נתקיים והתענג על ה'
 יג
 דבר גדול מצינו בגורל - בגורל של יהושע כתוב על פי
 הגורל על פי הגורל ודאי - שהגורל היה אומר זה חלקו של
 יהודה וזה של בנימין וכן כולם
 יד
 נלך ונגמול חסד להרמון שהיה מלא מהכל - ור' יוסי
 מפקיעין הוא שמו
 יד
 סוד המיתה
 טז
 צלפחד זה בשביל דיבור מת - ואתה אבי בשביל דיבור
 חזרת לעולם הזה
 טז
 למדנו מכאן כי מנהיג העם הוא ממש כל העם אם הוא זכאי
 כל העם זכאים
 יח
 אין העולם מתקיים אלא על ראשי העם
 יח
 בזמן שהיה בית המקדש קיים הקריב קרבן וכל הכפרה שלו
 היתה תלויה עליו עד שנתחרט ושבר לאותו רוח גאות שלו
 והכניע אותו
 יח
 סוד הקרבנות כל הקרבנות שבועלם כאשר נתעלים נכנסים
 כלם לתוך הגן עדן בתחילה
 כא
 סוד התפלה במקום קרבן
 כד
 ריח ניחוח מורה על רחמים
 כה
 נֶאֱמַר תַּעֲשֶׂה בְּבֶקֶר - בְּבֶקֶר הִידוּעַ
 כו
 ועל כן הכהנים והלויים מעוררים הדבר למטה שתתעורר
 תשוקה ואהבה למעלה
 כו
 לעולם יסדר אדם שבחו של רבונו ואח"כ יתפלל
 תפלתו
 כז
 תפלות כנגד הקרבנות
 כח
 מצוה זו להקריב תמידים ומוספים לה'
 כט
 אם זכה היה יורד כמו ארי של אש לאכול הקרבן, ואם לא
 היה יורד שם כמין כלב של אש - ואף כך כאשר מת האדם

לפני רבונו נקרעין הפתקאות שעליו אח"כ... נה
 מהו עצרת? - עצרת תהי לכם, לכם ולא לשאר עמים... נו
 יום הזה של המלך בלבדו הוא, שמחה שלו היא עם ישראל... נו
 בשמיני עצרת - פר אחד איל אחד, סוד היחוד, ז' כבשים
 כנגד ז' המדרגות... נו
 נוהגים ישראל לעשות עמה שמחה, ונקראת שמחת תורה,
 ומעטרים לספר תורה בכתר שלו... נח
 סדר אותן הימים - סוד החכמה הוא בין חכמי הקבלה... נח

ובעבור זה תקנו לומר בו כל נדרי ואסרי... מח
 שבעים פרים אלה הם כנגד שבעים שרים השולטים על
 שבעים אומות, אלים ארבעה עשר שנים בכל יום הם י"ד
 הויה, כבשים בני שנה מנינם כמספר חץ... מט
 חסידים וצדיקים שמחים בשמחה זו, לפי שמרמזת לטובה
 ההיא שעתידי הקב"ה לעשות כאשר יעביר הקב"ה לרוח
 הטומאה מן הארץ, שיהיו נשפעים אותן מים חיים טהורים
 באותן השית"ן... נג
 ביום הושענא רבא - אלו המכתבים אם זוכה האדם שישוּב

קריאת רבני ירושלים ללימוד הזוהר

בימים קשים אלו העוברים על כלל ישראל השם יצילנו ואין איש יודע מה ילד יום ורבים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזירות קשות השם יצילנו.

עיקר הכל כידוע מדברי חז"ל: חובה קדושה על כל אחד ואחד למרה ולפשפש במעשיו ולעשות תשובה מעומק ליבו ולהרבות בלימוד התורה, ובפרט לימוד ההלכה שידע לקיים מצוות השם בכל דקדוקיהם וכן במצוות שבין אדם לחבירו להרבות בתפילה ובתחינה לבורא עולם שיחיש לגואלינו ויאמר לצרותינו די.

כמו כן יש להתחזק בדברי קדשו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, המבטיח שבזכות הקריאה בספר הזוהר הקדוש נצא מן הגלות ברחמים, (אף ללא הבנה כלל כידוע מדברי רבותינו) ובכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. לכן כל אחד ואחד ישתדל מדי יום לקרוא מספר דפים בספר הזוהר הקדוש להצלחת כלל ישראל ולקירוב הגאולה.

עוד יש לעורר על ענין נשגב ונעלה אשר בכחו לבטל כל גזירות קשות מעם ישראל ולבטל המוות והמגיפות, והיא אמירת פרשת הקטורת כנודע בספר הזוה"ק (פר' ויקהל ר"ח), וכל האומרה לא ינוק כל אותו היום ומשפיע ברכה וישועה לעם ישראל, ובפרט אם יאמרו סדר פרשת הקטורת במנין בארבע כנפות הארץ ובכל עיר ועיר יתבטלו בס"ד הגזירות וישראל ישכון לבטח (וכמו שהובא המעשה ברב אחא בזוהר פרשת וירא דף ק' ע"א ע"ב).

ומומלץ ביותר לקרוא את סדר פרשת הקטורת כפי הסדר שתיקן הרב יהודה פתיה זצוק"ל זיע"א

ויהי רצון שזוכה לגאולה הקרובה בקרוב ממש וכל הישועות אמן ואמן.

בברכה ובתפילה לשלום עם ישראל

 הרב שמואל אילון סניטרא הרב שמואל אילון סניטרא הרב שמואל אילון סניטרא	 הרב יהודה פתיה הרב יהודה פתיה הרב יהודה פתיה	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני
 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני
 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני
 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני
 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני
 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני
 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני
 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני
 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני	 הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני הרב יחזקאל שושני

פרשת פנחס

זוהר פרשת פנחס (ריג.)

אין שמחה להקב"ה אלא מי שעמלו בתורה

וידבר ה' אל משה לאמר, **פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי וגו'**, רבי אלעזר פתח ואמר, (משלי א') שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמך, שמע בני מוסר אביך, זה הקב"ה, ואל תטוש תורת אמך, זו השכינה הקדושה, מהו מוסר אביך, מוסר זו התורה שיש בה כמה תוכחות כמה עונשין, כמו שכתוב (שם ג') מוסר ה' בני אל תמאס וגו', **לפי שכל מי שעמלו בתורה בעולם הזה זוכה שיפתחו לו כמה שערים לעולם ההוא ולכמה מאורות, ובשעה שיצא מעולם הזה התורה מקדמת לפניו והולכת לכל שומרי שערים, מכרזת ואומרת (ישעיה' כ"ו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק, הכינו כסאות לפלוני עבד המלך, שאין שמחה להקב"ה אלא מי שעמלו בתורה, כל שכן אדם שנתעורר בלילה לעסוק בתורה, שהרי כל הצדיקים שבגן עדן מקשיבים לקולו, והקב"ה נמצא ביניהם, כמו שביארו הכתוב (שיר ח') היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני, רבי שמעון אמר זה המקרא סוד של חכמה שי בו, היושבת בגנים, זו השכינה הקדושה שהיא בגלות עם ישראל והולכת עמהם בצרותיהם, חברים מקשיבים לקולך, מחנות עליונים כולם מקשיבים לקולך לקול תשבחתך בגלות, השמיעני, כמו שכתוב (שם ב') הראיני את מראיך השמיעני את קולך, השמיעני את הקול של אותן החברים העוסקים בתורה, שהרי אין שבחה לפני כמותן העוסקים בתורה, אמר רבי שמעון כביכול כל אותן הזוכים לעסוק בתורה מחצות הלילה, ובאים עם השכינה כאשר יאיר היום להקביל פני המלך בתפלה, הם מוסיפים תוקף ועוז להשכינה, ולא עוד אלא ששורה עליו חוט של חסד כמו שביארנו, בוא וראה כל מי שזוכה להתחזק בהשכינה ישמרו עצמו מאותן הדברים שהם כנגדה, איזה הם, שלא לשקר באות ברית קודש כגון בת אל נכר, וכל מי ששומר עצמו מזה כביכול השכינה נדבקת בו ושומרת אותו, והיא מקדמת לו שלום, וכל שכן אם זוכה להיות קנאי בזה, ואמר רבי שמעון ראויים היו ישראל לכליה בשעה ההיא, לולא שהקדים פנחס לאותו מעשה והשקיט הרוגז, זה שאמר הכתוב **פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי..****

זוהר פרשת פנחס (ריג.)

מי שמכבד שם ריבונו ונוטר בריתו זוכה שיכבד אותו ריבונו על הכל

בוא וראה מי שמקנא לשמו הקדוש של הקב"ה, אפילו אם לא זכה לגדולה ולא היה ראוי לה, עתה נוחל אותה ובא לה, פנחס לא היה ראוי לאותה הגדולה בזמן ההוא, ובעבור

שקנא לשם רבונו הרויח הכל ועלה לכל ונתתקן על ידו הכל, וזכה להשתמש בכהונה גדולה מן השעה ההיא, פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, שנשתלם לשתי מדרגות^[א] לבעבור שקנא לשם רבונו ונתתקן מה שנתעקם.. אמר רבי ייסא מי שמכבד שם רבונו בענין זה ונוטר בריתו זוכה שיכבד אותו רבונו על הכל, מניין, מיוסף, שכתוב וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו, וכתוב ונתון אותו על כל ארץ מצרים.

זוהר פרשת פנחס (דף ר"ד).

פנחס זכה בעולם הזה וזכה בעולם הבא

ולא עוד אלא כאשר עברו ישראל את הים, ארונו של יוסף נכנס בתוכו לראשונה, ולא היו המים עומדים על קיומם לפניו, זה שאמר הכתוב הים ראה ויננס, מהו ויננס, אלא שראה אותו שכתוב בו וינס ויצא החוצה, בוא וראה שזכה לכבוד בחייו וזכה לכבוד לאחר מותו, בחייו מפני מה, לבעבור הזמן ההוא שהיה ממאן להתדבק בה, שכתוב וימאן ויאמר אל אשת אדוניו, וכתוב ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה, **לפיכך זכה להכבוד בעולם הזה**, כיון שכתוב ותתפשהו בבגדו, וכתוב וינס ויצא החוצה, וזכה אחר כך בעולם ההוא שנכנס שם לתוך פרוכת העליונה^[ב] וכך ראוי לו, שכרו קבל בעולם הזה ושכרו קבל בעולם העליון, וכן פנחס זכה בעולם הזה וזכה בעולם הבא, וזכה להתקיים יותר מכל אותן שיצאו ממצרים, וזכה לכהונה גדולה הוא וכל בניו אחריו, ואפשר תאמר שלא זכה לכהונה עד שלא עשה אותו מעשה, לא, שהרי אותן האומרים שלא זכה קודם לכהונה לא כן, אלא איך פורש תחת אשר קנא לאלהיו, שמשמע כי לבעבור מעשה זה הרויח הכהונה מה שלא היה מקודם, בוא וראה כל כהן שהורג נפש נפסל הוא לכהונה לעולם, שהרי בודאי נפגמה אצלו מדרגה ההיא השייכת לו, ופנחס מן הדין נעשה פסול לכהונה, ולפי שקנא להקב"ה נצרך ליחס לו כהנת עולם לו ולבניו אחריו לדורי דורות, אמר רבי יצחק בוא וראה מפורסם הוא פנחס למעלה, ומפורסם הוא למטה עוד קודם שיצא הדבר לעולם^[ג] שהרי עם אותן שיצאו ממצרים נמנה.

זוהר פרשת פנחס (רלו):

יצחק ופינחס שניהם יש להם גימטריא אחת

רבי שמעון אמר פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי, בוא וראה פינחס עמד לפני דין החזק של מדת יצחק וסתם הפרצה, לפיכך נשלם אצל פינחס הסוד של יצחק, עמד בפני הפרצה, שכתוב (תהלים ק"ו) ויעמד פינחס ויפלל, עמד בפרץ לפני הדין של מדת יצחק בשביל להגן על ישראל, ועל כן נכללים זה בזה במספר^[ד] ואם תשאל הרי מספר אינו

זוהר פרשת פנחס

מבנות פטואל לו לאשה ותלד לו את פינחס אלה ראשי אבות הלויים, ומקשה שם בזוהר למה נכתב אלה ראשי בלשון רבים, ומתרץ ב' תירוצים שבשביל קנאתו לזמרי נכתב כן, ונזכר שם על מה שיהיה אח"כ, יעוין שם ותבין. **ד**. פירוש שיצחק ופינחס שניהם יש להם גימטריא אחת, מספר ר"ח.

א. פירוש למדרגת כהן וגם למדרגת כהן גודל, כי אף אליבא דמאן דאמר שגם מקודם ה' כהן, מ"מ כיון שהרג נפש נפסל למדרגת הכהונה. **ב**. זה עולם הבינה. **ג**. פירוש שעוד קודם שאירע קנאתו לזמרי כבר נמנה פנחס בין יוצאי מצרים, וכונתו על מה שנזכר בפרשת וארא, ואלעזר בן אהרן לקח לו

תולה אלא בעינים שלה^[ה] וכאן ענין המספר למעלה ביצחק, אלא ודאי כך הוא לפי שיצחק תולה ונמשך במקום ההוא של אותן העינים, ששם דנים הדינים של כל העולם, שהרי העינים שלה הן ע' כסאות למשפט, מקום הדינים של העולם ונקראים סנהדרין, וע"כ הכל אחד, לפי שיצחק והם יחד הולכים, והכל נכון, פינחס זה יצחק, ועמד פינחס ודן את הדין, ונתלבש בגבורה חזקה שהיא בחינת שמאל, ולפיכך זכה לבחינת הימין^[ו] כאן נכלל שמאל בימין, השיב את חמתי, מהו השיב את חמתי, אלא אלא אותן ג' שרים של גיהנם, משחית, אף, וחימה, ולפי שכאשר ראה פינחס לחימה ההיא שהיה מתפשט ונתמשך מצד מדת יצחק, מה עשה, נתלבש הוא במדת יצחק ואחז בחימה ההיא, כמי שאוחז בחבירו, והשיב אותו לאחור.

זוהר פרשת פנחס (רלז).

וי לו לאדם שפוגם זרעו

ואז דן את הדין ועשה דין, דן הדין - שכל הבעל ארמית קנאים פוגעים בו, ועשה הדין - שנאמר וידקר את שניהם, וע"כ כתוב כאן השיב את חמתי, וכתוב שם (איכה ב') השיב אחור ימינו מפני אויב, מה שם לאחור אף כאן לאחור, וע"כ אות י שבפינחס כאן היא י של יצחק, והכל הוא מעל בני ישראל, שכאשר ראה לחימה ההיא ראה אותו שהיה יורד על ראשי ישראל, מה ראה, ראה אות מ משוטטת ברקיע, וזה הוא סימן של מלאך המות שמבקש להבנות באות ו ובאות ת, מה עשה פינחס, כאשר היה מתלבש במדת יצחק לקח אות מ ההיא וחטפה וחבר אותה עמו, כיון שראה מלאך המות שפינחס חטף לאות מ ההיא להיותה עמו, מיד שב לאחור, מה הטעם, לפי שכאשר קנא פינחס, בלבו נתלבש במדת יצחק ונתעלה להיות במספר רח⁽²⁰⁸⁾, וכך עולה שמוש לפינחס"ס רח⁽²⁰⁸⁾, וכך עולה השם יצחק"ק, כיון שראה לאות מ' המשוטטת ברקיע חטפה וחבר אותה עמו ונעשה מיד רמח, זה שאמר הכתוב ויקח רמ"ח בידו, לפי שהאות מ היתה סימן הראשון לאדם הראשון להביא מות על העולם, לפי שאות זו היתה משוטטת על ראשו של אדם בשעה שנאמר ותקח מפריי, מ פריי, והיו מחכות האותיות ות באותו הזמן, שנאמר ותאכל ותתן ותפקחנה, אז נבנה מו"ת על העולם, פינחס ראה לה עתה לאותה אות מ שהיא משוטטת על ראשי ישראל, ובאיזה אופן ראה אותה, ראה צורת מ פתוחה מלאה דם, כיון שראה ואתה אמר הרי ודאי זה סימן של מלאך המות, מיד חטפה, שהזכיר עליה שם המפורש והוריד אות זו אצלו, ומה שהיה רח נצטרף להעשות רמח, אז ויקח רמ"ח בידו, וע"כ כתבו מעל בני ישראל, בקנאו את קנאתי, שקנא לשם הקודש שהיו מחברים אותו ברשות אחר^[ז] בתוכם, מהו בתוכם, לפי שהיה הולך ונכנס בתוך המון רב וכמה אנשים גדולים, ומסר עצמו למיתה ביניהם, אבל בתוכ"ס בתוך מ היתה קנאה ההיא שקנא, מפני מה מ, לפי שהיא הסימן של מות, היא הסימן של מ' מלקיות, היא הסימן של ד' מיתות בית דין, ומשם עלה וירד ירד ועלה, עלה למ וירד לד, ירד לד' אלו ד' רוחות קליפות שמתפרשים מתוך זכר ונקבה של הטומאה

זיו הזוהר

ה. היינו חכמה שבמלכות, כי סנהדרין נקראים עיני החד נקראת ימין, ומדת הגבורה נקראת שמאל. העדה. 1. זו הכהונה שהיא בחינת חסד, ומדת 2. שם הקדוש של אות הברית הוא השם שדי,

שבשבילים^[ח] ד' מיתות בית דין, ומשם עלה למ, והיינו דמ שהוא הסימן והכלים של מלאך המות, וזה לקח פינחס ועמד בתוך מ^[ט] וע"כ ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי, ואיך השיב פינחס חמתו של הקב"ה, הרי כתוב ויהיו המתים במגפה וגו', אם לא היה מת אחד מהם יש לומר השיב את חמתי, אבל כיון שכל אלה מתו מה הטעם השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל, אלא ודאי זה דבר ברור וי לו לאדם שפוגם זרעו, וי לו למי שאינו נוטר זרעו כראוי, חס ושלום לומר שאפילו אחד מישראל מת, אלא שבט שמעון כאשר באו אותן הערב רב נתערבו בהנשים של שבט שמעון לאחר שנתגיירו והולידו בנים, מהם מתו בעגל, ומהם מתו במיתה, והאחרים אותן שנשארו מתו כאן, זה שאמר הכתוב ויהיו המתים במגפה, אשר מתו לא כתוב אלא המתים, מתים שמתחלה נחשבו כמתים, ופי שנשתמרו ישראל מהם וכל אותן זרע קודש נמנו כלם, לפי שלא נחסר אפילו אחד מהם, וע"כ נאמר ולא כליתי את בני ישראל, משמע שאחרים נכלו, וכן השיב את חמתי מעל בני ישראל, מעל בני ישראל השיב, אבל מעל אחרים היינו הערב רב לא השיב, ולכך מדייק המקרא ואומר מעל בני ישראל, ולפיכך נמנו בני ישראל במספר הקודם וחברם הקב"ה עמו, כדמיון זה במעשה העגל שנאמר ויפל מן העם וגו', כל אלה מערב רב היו..

(זוהר פרשת פנחס (דף רלז).

למדנו שנתחברו ישראל עמו כצמיד זה שנתחבר עם האיש בתכשיטיו כך נתחברו ישראל בבעל פעור

אף כאן כל אלה מאותו גזע הרע היו, ויהיו המתים, המתים^[י] ודאי מתים ולא מישראל, ולפיכך מנאם שנאמר שאו את ראש בני ישראל, תשא ותרים ראשם, אמר רבי אלעזר אבי כמה יפה דברך לולא מצאתי סתירה על זה, אמר ליה בני אמור, אמר ליה והלא כתוב ויצמד ישראל לבעל פעור, ולמדנו שנתחברו ישראל עמו כצמיד זה שנתחבר עם האיש בתכשיטיו, כך נתחברו ישראל בבעל פעור, אמר ליה רבי שמעון אלעזר כך הוא כמו שנאמר ויצמד ישראל לבעל פעור, אבל אני לא אמרתי שנטהרו ישראל מחטא הזה, אלא שנטהרו מן המיתה שלא חלה עליהם המיתה, אמר ליה הרי כתיב קח את כל ראשי העם והוקע אותם, אמר ליה ראשי העם ודאי ואל ראשי בני ישראל, ומן הע"ם יש לנו ללמד, נאמר כאן העם ונאמר שם (שמות ל"ב) וירא העם, ויקהל העם, ויפול מן העם, אבל בוא וראה ויצמד ישראל לבעל פעור, ולא עבדו לו, וכך מוכיח סוף הכתוב שנאמר ויאכל העם וישתחוו, ולא כתוב ויאכלו וישתחוו ישראל, אלא העם, כיון שנאמר ויצמד ישראל מהו ויאכל העם, אלא אלה זרע הרע היו, (דף רלח). וחטא של ישראל היה במה שכתוב ויצמד ישראל לבעל פעור, בוא וראה ויצמד ישראל בבעל פעור לא כתוב, אלא לבעל פעור, פאר ותוקף נתנו לבעל פעור בלי דעת, לפי שעבודת פעור היא לפרוע עצמו ולהוציא לפניו צואה רותחת, ומעשה

זיו הזוהר

בתוך אות מ' בלבד. י. מתמה ומקשה למה נאמר המתים, שהיה לו לומר וימיתו במגפה, ומתרץ שודאי נחשבו כמתים עוד קודם, כאמרם ז"ל רשעים בחייהם קרוים מתים.

וברשות אחר היינו בת אל נכר. ח. בין סמ' ולילי"ת מתפרשים ד' רוחות קליפות הראשונות שנקראים עון משחית אף חימה. ט. פירוש שלקח אות ד' והפרידה מן אות מ' שהיתה מלאה דם, ועמד

זה תועיל לו ונתגבר מזה, וישראל כיון שראו כך חשבו שזה זלזול שלו הוא ובזיון שלו, שהרי בעבודה זרה כתוב (ישעי' ל) צא תאמר לו, וישראל לבעבור זלזול של עבודה זרה פרעו עצמם בלי דעת, ועל אלה היה מכפר פינחס ובטל המיתה, שנאמר ויכפר על בני ישראל.

זוהר פרשת אחרי (נז).

נדב ואביו מיתת גופותם מתו מיתת נפשותיהם לא מתו

לכן אמר הנני נותן לו את בריתי שלום. אמר רבי אבא כתוב (שמות ו') ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את פנחס אלה ראשי אבות הלויים למשפחותם, אלה, הרי פנחס בלבדו היה, וכתוב ראשי אבות הלויים, אלא לפי שנדב ואביו מיתת גופותם מתו, מיתת נפשותיהם לא מתו, אמר רבי אלעזר ודאי כך משמע אלה וכך משמע ראשי^[א] ולפיכך כתוב **פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן**, וכתוב (שופטים כ') ופינחס בן אלעזר בן אהרן עומד לפניו בימים ההם, פינחס בן אלעזר הכהן היה צריך לומר, אלא בהרבה מקומות שנזכר פינחס, בן אהרן הכהן כתוב, ובאלעזר לא כתוב אלא אלעזר הכהן, שנאמר (במדבר כ"ז) ולפני אלעזר הכהן יעמד, (שם ל"א) ויאמר אלעזר הכהן וגו', וכל זה מפני שנדב ואביו מיתת גופותם מתו, מיתת נפשותיהם לא מתו, ולמדנו בסוד המשנה, תרי זוגות, פ"נ ח"ס^[ב] וזה נתבאר, יו"ד הקטנה בין האותיות של פינחס כי יו"ד הזו מחברת שניהם יחד, זה הוא סוד הענין והוא נתבאר, ר' אלעזר שאל לאביו ואמר לו הרי שנים הם ושנים היו, ומפני מה לא נמצאו שנים^[ג] אמר ליה שני חצאי גופות היו שהרי לא נשאו נשים, ולפיכך נכללו באחד, שנאמר ותלד לו את פנחס אלה ראשי וגו', והיו"ד שבפינחס לא נתנה בו לחבר האותיות אלא בשעה שקנא להקב"ה ובא ליישר הנעקם, שראה שזה אות ברית הקדוש הכנים זמרי ברשות אחר, ובמה שנתעקם בתחלה נתתקן כאן, בזרות נתעקם בתחלה שנאמר בהקריבם אש זרה, וכאן [בקנאה שבשביל] זרות נתתקן, כמו שכתוב (מלאכי ב') ובעל בת אל נכר, ומה להלן אש זרה אף כאן אש זרה, ומה ענין אש זרה כאן, אלא כמו שם היו מקריבים את המרוחק, שנאמר בהקריבם אש זרה, אף כאן היה זמרי מקרב את המרוחק, את שם המלך היה מקרב אל המרוחק, מיד וירא פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן ויקם מתוך העדה, כאן

זיו הזוהר

אמתא, וכעין זה הפגם דזמרי כידוע, ופנחס בקנאתו תיקן פגם דזמרי וזכה שיתעברו בו נשמות נדב ואביו להתתקן בו, וב' זוגי אותיות פ"ג ח"ס מרמזים על ב' הנשמות של נדב ואביו ששורשם בספירות חכמה ובינה, כי פ"ג בגימטריא ק"ל, רמז על ספירת חכמה כידוע שמוצאה היא מן ה' היות של ה' חסדים שבג' ק"ל, כנרמז בהפסוק הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל, ושם נשתלשלה נשמת נדב, וח"ס רמז על בינה כי בינה עם הכולל בגי' ס"ח, ושם נשתלשלה נשמת אביו, והיו"ד שנתוספה באותיות פנחס להכליל בו ב' הנשמות ביחד להתתקן. יג, פירוש מפני מה לא נתעברו גם לאחר מותם בשני צדיקים.

יא, פירוש שב' הנשמות של נדב ואביו נתעברו בפינחס, לפיכך כתוב בו לשון רבים, אלה ראשי, ולפיכך נאמר בפינחס שהוא עצמו בן אהרן מצד הנשמות. יב, הרבה עמלו כאן מפורשי זוהר לפרש כונתו, אבל כלם בדוחק, לכן גם אני אדחק עצמי ביניהם, והנלפע"ד הוא שר"ל שהשם פנחס יש לחלקו על ב' זוגי אותיות פ"ג לבד וח"ס לבד, ואלה ב' זוגות אותיות מרמזים על ב' הנשמות של נדב ואביו, עפ"י המובא במקדש מלך שעל דף (נו: וז"ל: נדב שורשו מן יו"ד דהוי"ה, ואביו מן ה"ר דהוי"ה, ע"כ, וידוע ש"ה דהוי"ה היינו ספירות חכמה ובינה, ובהקריבם אש זרה פגמו בשורש נשמותיהם לקרב לאבא ואמא לא ברתא אלא

היה מתקן מה שנעקם קודם, אז ניתנה אות יו"ד בשמו לחבר ב' זוגי האותיות יחד ונתבשר בשלום, שכתוב לכן אמרו הנני נותן לו את בריתי שלום, מה השייכות של שלום כאן, אלא לפי שבאותו הכתר חטאו מקודם, באותו הכתר עוררו קטטה מקודם^[יד] ועכשו שנתתן כתוב הנני נותן לו את בריתי שלום, בריתי ממש תהיה עמו בשלום, ובשביל זה ניתנה יו"ד קטנה בשמו, שהרי מאותיות הקטנות היא^[טז] להראות שעתה נתתן מה שנעקם דום, והרי השלימה עמו, בא רבי אלעזר נשק ידיו ואמר ברוך השם ששאלתי דבר זה ולא נאבד ממני.

זוהר פרשת (רכ).

יש שתי אלפי"ן ביתי"ן נרשמות אל"ף בי"ת של אותיות גדולות ואל"ף בי"ת של אותיות קטנות אותיות גדולות הן בעולם הבא - ואותיות הקטנות - הן בעולם התחתון

אמר רבי יוסי נזכרתי מה שאמר רב פנחס בן יאיר בפסוק הזה, והיה אומר **כן פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן באות יו"ד קטנה**, לפי שיש שתי אלפי"ן ביתי"ן נרשמות, אל"ף בי"ת של אותיות גדולות ואל"ף בי"ת של אותיות קטנות, אותיות גדולות הן בעולם הבא, ואותיות הקטנות הן בעולם התחתון, יו"ד קטנה היא סוד הברית יסוד הקדוש, וכיון שקנא פנחס עבור ברית הזה נתוספה בו יו"ד קטנה סוד הברית הזה, בשעה ההיא אמר הקב"ה מה אעשה עם משה, ברית הזה של משה היה והכל שלו היה^[טז], גנאי הוא ליתן אותו לאחר בלי דעתו ורצונו של משה, לא נכון כן, התחיל הקב"ה ואמר למשה, משה, פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, אמר ליה משה, רבונו של עולם ומה הדבר, אמר ליה **אתה הוא שמסרת נפשך על ישראל כמה פעמים שלא יכלו מן העולם, והוא השיב את חמתי מעל בני ישראל** וגו', אמר משה ומה אתה מבקש ממני הרי הכל שלך, אמר ליה הרי הכל שלך הוא, אמור לו שתשרה בתוכו^[יז] אמר משה הרי בלב שלם אני מרוצה שתהיה אצלו, אמר ליה אמור אתה בפיק והרים קולך שאתה מוסר לו ברצון בלב שלם, זה שאמר הכתוב לכן אמור, אתה אמור ברצון הנני נותן לו את בריתי שלום, משה היה אומר הנני נותן לו וגו', שאילו הקב"ה הנותן, היה לו לומר, לכן אמור לו כי הנני נותן לו את בריתי שלום, אבל לא כתוב אלא לכן אמור, ואפשר תאמר שנסתלקה מן משה, לא, אלא כמנורה זו שמדליקים ממנה, היא נותנת והאור לא נגרע ממנה.

זוהר פרשת נח (יט).

אמר רבי יהודה בוא וראה פנחס בשעה שקנא על מעשה זמרי התקין לברית הזה במקומו, ובשביל זה כתוב הנני נותן לו את בריתי שלום, וכי תעלה על דעתך שזה מוסב על פנחס, איזה מריבה היתה לפנחס עם זה הברית, אלא שכאן נתקשר כל דבר במקומו, הנני נותן לו את בריתי, ולמי אתן, לשלום, שיתחבר שלום בברית שהיא מקומו, ולכך הנני נותן

זיו הזוהר

ומלכות. **טו.** יו"ד קטנה רמז על מדת היסוד.
טז. פירוש שהמדרגה של קדושת היסוד ניתנה למשה. **יז.** פירוש שהמדרגה של קדושת היסוד תשרה בתוכו.

יד. פירוש שגם נדב ואביהו פגמו במדת היסוד שנקרא ברית שלום, ואתיא הא כמאן דאמר שחטאם היה שלא נשאו נשים, ואף אליבא שאר הדיעות היה הפגם שלהם שגרמו פירוד בזיוג יסוד

לו את בריתי, שלום^[יח] שהיא מקומו להתחבר עמה מה שנפרד ממנו בעבור חטאם, ובעבור פינחס יתחבר בה, ולכן הואיל שהוא התקין הדבר במקומו, מכאן ולהלאה והיתה לו ולזרעו אחרינו ברית כהונת עולם תחת אשר קנא לאלהיו וגו'.

זוהר פרשת פנחס (ריז).

כתוב בו בפינחס בן בן שני פעמים פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן

רבי שמעון היה יושב ועוסק בפרשה זו, בא לפניו ר' אלעזר בנו, אמר ליה מה טובם של נדב ואביהו בפנחס, אם לא היה פנחס בעולם כאשר מתו ואח"כ היה בא לעולם והיה מתקן מקומותם הרי נכון, אבל פנחס הלא כבר היה בעולם ונשמתו עמדה בו בקיום, אמר ליה בני סוד עליון כאן וכך הוא, שבשעה שנסתלקו מן העולם לא היו נסתרים בסתר כנפי השכינה הקדושה, מה הטעם, לפי שנאמר (במדבר ג') ובנים לא היו להם, שגרעו צלמו של המלך, שהרי הם לא היו ראויים לשמש בכהונה גדולה^[יט] ובשעה שקנא פנחס עבור הברית הקדוש ונכנס בתוך המון גדול, והגביה את הנואפים על הרומח לעיני כל ישראל, כאשר ראה לשבט שמעון שבאו לנגדו בהמון גדול פרוצה נשמתו ממנו, ואותן שתי הנשמות שהיו ערומות בלי מנוח התקרבו אליה ונתכללו כאחת, וחזרה אליו נשמתו כלולה, רוח כלול עם שני רוחות שהתגברו בו, אז הרויח מקום מדרגתם להיות כהן גדול, מה שלא היה ראוי לזה בתחלה, וע"כ כתוב (איוב ד') זכור נא מי הוא נקי אבד, שלא נאבד בשעה ההיא, ואל אבד את רוחו כאשר פרח ממנו, ואיפה ישרים נכחדו, אלו בני אהרן שחזרו לעולם לזכות מה שאבדו בחייהם, ולכך כתוב בו בפינחס בן בן שני פעמים, פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן.

זיו הזוהר

יח. פירוש שלכך נכתב טעם מספיק בתיבת בריתי, נמצא שמשמעות הכתוב היא כאלו נכתב הנני נותן לו שלום את בריתי, ושלום נקרא מדת היסוד שיתכן לו

שלום זכר, ובריתי נקראת כאן מדת המלכות שיתכן לה לשון נקבה, ובזוהר יש כאן חילופי גרסאות משובשות והמבין יבין. **יט.** לפי שלא נשאו נשים.

זוהר פרשת פנחס (רכא:)

ושם איש ישראל המוכה וגו'. אמר רבי יצחק מקרא זה כך היה לו ליכתב, ושם איש ישראל אשר הכה פנחס, ולא המוכה אשר הוכה, ולמה לא נאמר **אלא בדרך נסתר**, אלא כך אמר רבי שמעון כיון שהעלה הקב"ה את פנחס לכהונה גדולה, לא בקש להזכיר לפנחס הריגת נפש, שהרי אין ראוי זאת לכהונה, טרם שהעלה אותו לכהונה גדולה הזכיר לו ואמר וירא פנחס וגו' ויקח רומח וגו' וידקור את שניהם, וכיון שהעלה אותו לכהונה גדולה לא זכר שמו בהריגה, שהרי אין ראוי לו זאת, וחס הקב"ה על כבודו, שאין נאה לכהן גדול להזכר בהריגה, וכן זה הטעם בהכתוב ושם האשה המוכה.

זוהר פרשת פנחס (דף רכה).

פנחס בשביל שקנא על ברית הזוה זכה לכל ולא עוד אלא שהגין על כל ישראל ובו נתקיים והתענג על ה'

פתח ואמר בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה, בטח בה' בכל לב, ועשה טוב, זה תקון הברית הקדוש, שתהא מתקנו ונוטר אותו כראוי, ואם אתה עושה כן תהיה שוכן כאן בארץ, ותיזון ממך ותתפרנס ממך אמונה ההיא שלמעלה^[כ] ואז (תהלים ל"ז) והתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך, כל זה יתתקן על ידי תיקון הברית, כיון שנתתקן הברית נתתקן הכל, פנחס בשביל שקנא על ברית הזוה זכה לכל, ולא עוד אלא שהגין על כל ישראל, ובו נתקיים והתענג על ה', שהרי נתעלה ונתקשר למעלה באור הראשון שברא הקב"ה, וגנזו באור ההוא שהיה אברהם נהנה ממנו, ואהרן הכהן נתקשר בו, ולאחר שנתעלה לכהונה גדולה לא נזכר בו הריגת זמרי ולא נאה להזכיר זאת בו, כדי שלא תהיה לו כל שייכות בהענפים של כח הטומאה, ואין ראוי להזכיר זאת עליו, שכל ההורג נפש ענפים של צד הטומאה יש בו, ופנחס הרי הוא נאחז בבחינת הימין ואין לו חלק בצד הטומאה כלל, ולכך לא נזכר כאן שהוא הרג, שהרי מה שנראה שזה שבח גנאי הוא לו, וזהו ירידה ממדרגה העליונה שנאחזה בו, וע"כ כתוב המוכה אשר הוכה בסתם, וכמו כן ושם האשה המוכה, ולא נזכר על ידי מי.

זיו הזוהר

כ. אמונה דלעילא זו השכינה הקדושה, שיגרום השפעת שפע העליונה בה, וזהו סוד הכתוב תנו עוז לאלהים.

זוהר פרשת פנחס (רלט):

דבר גדול מצינו בגורל - בגורל של יהושע כתוב על פי הגורל על פי הגורל ודאי - שהגורל היה אומר זה חלקו של יהודה וזה של בנימין וכן כולם

על פי הגורל תחלק נחלתו בין רב למעט. אמר רבי אבא כתוב (קהלת ג') והאלהים עשה שייראו מלפניו, מהו עשה, אלא האלהים סתם זו הגבורה אשר מאין סוף ומאין חקר, כמו שכתוב (ישעי' מ') אין חקר לתבונתו, האלהים ולא אלהים^[כא] עשה לעץ התחתון הזה, עשה אותה והתקין אותה, לבעבור שכל מי שיכנס לעץ העליון יכנס ברשות, שימצא לעץ התחתון ויפחד ליכנס אלא שיהיה כראוי, בוא וראה שעץ התחתון שומר הפתח היא, וע"כ נקראת שומר ישראל, וזה עץ התחתון שעשה שותה וניזונת מן העץ שלמעלה, ומפני מה עשה, כדי שייראו מלפניו בני העולם, ולא יקרבו אליו אלא אותן הראויים לקרב ולא אחר, וישמרו האנשים דרכי התורה, ולא יסירו מהם לימין ולשמאל^[כב] ובוא וראה על אותו העץ שכל הכחות שורים בו^[כג] אמר דוד אתה תומך גורלי, מהו גורלי, זה הגורל שנאחז בו דוד המלך, ועל כן כתוב על פי הגורל וכמו כן מה שכתוב על פי ה', וכתוב וימת שם על פי ה', על פי הגורל^[כד] כתוב, ולא על פי גורל (אמור קא). ואמר רבי יהודה אמר רבי יצחק דבר גדול מצינו בגורל, בגורל של יהושע כתוב על פי הגורל, על פי הגורל ודאי, שהגורל היה אומר זה חלקו של יהודה וזה של בנימין וכן כולם.

זוהר פרשת פנחס (רד):

נלך ונגמול חסד להרמון שהיה מלא מהכל - ור' יוסי מפקיעין הוא שמו

אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה וגו'. פעם אחת אמר רבי אלעזר להחברים, נלך ונגמול חסד להרמון שהיה מלא מהכל, ור' יוסי מפקיעין הוא שמו, שהרי נסתלק מזה העולם ואין מי שיהיה ראוי לעסוק בו, והוא מודע לנו, הלכו שמה, כיון שראו אותם כל בני העיר יצאו אליהם, ונכנסו שם בבית ר' יוסי מפקיעין הם ואלו החברים, בן קטון היה לו לר' יוסי ולא הניח לכל איש לקרב אל מטת אביו לאחר מותו, אלא הוא בלבדו היה סמוך לו ובכה עליו פיו בפי אביו מדובקים, פתח עלם הזה ואמר, רבונו של עולם, כתוב בתורה (פרשת תצא) כי יקרא קן צפור לפניך וגו' שלח תשלח את האם וגו', היה גועה עלם הזה בכה ואמר, רבונו של עולם אנה תקיים אתה אלו דברי התורה, שני ילדים נולדנו מאבי ואמי, אני ואחותי הצעירה ממני, היה לך לקחת אותנו ולקיים דברי התורה, ואם תאמר רבונו של עולם אם כתוב ולא אב, הלא כאן הכל נלקח האב והאם, אמי כבר מתה ולקחת אותה מעל הבנים, ועתה אבי שהיה חופף עלינו נלקח מעל הבנים, איה דין התורה, בכו ר' אלעזר והחברים לעומת הבכיה וגעיה של העלם הזה, פתח ר' אלעזר ואמר (משלי כ"ה) שמים לרום וארץ לעומק וגו', בתוך כך שאמר ר' אלעזר מקרא הזה **היה עמוד אש מפסיק ביניהם, ועלם**

זיו הזוהר

כא. האלהים זו ספירת בינה, אלהים היינו גבורה או מלכות, והבינה שנקראת אמא הולידה לעץ התחתון, זו המלכות שנקראת ברתא דילה. **כב.** פירוש לא להוסיף ולא ליגרע. **כג.** פירוש שכל הספירות משפיעין כחותיהן במלכות. **כד.** בה"א הידיעה מרמז על מלכות פה, שורש דוד

הזה היה פיו דבוק בפי אביו ולא היו נפרדים, אמר רבי אלעזר או שרוצה הקב"ה לעשות כאן נס, או שרוצה שלא יעסוק בו איש אחר, אבל על דברי העלם הזה ודמעות שלו אין ביכולתי לסבל, בתוך כך שהיו יושבים שמעו קול אחד שהיה אומר, (דף רה.) זכאי אתה ר' יוסי, שדברי גדי הקטון הזה ודמעותיו עלו לפני כסא המלך הקדוש ודנו דינו, ושלשה עשר אנשים הזמין הקב"ה למלאך המות תחתך, והרי עשרים ושנים שנה הוסיפו לך עד שתלמד תורה לגדי הזה השלם והחביב לפני הקב"ה, ויקומו ר' אלעזר והחברים ולא הניחו לכל איש לעמד בבית, מיד ראו שאותו עמוד האש נסתלק, ור' יוסי פתח עיניו, ועלם הזה עוד היה פיו דבוק בפי אביו, אמר רבי אלעזר אשרי חלקינו שראינו תחיית המתים עין בעין, קרבו אליו וראו שעלם הזה נתעלף כאילו היה נגוע מזה העולם, אמרו אשרי חלקך ר' יוסי, וברוך השם שעשה לך נס בעבור הגעיה ובכיה של בנך ובעבור דבריו, שכך הרעים בדברים נאים אל שער השמים, ובעבור דבריו ודמעותיו הוסיפו לך חיים, לקחו עלם הזה ונשקוהו ובכו עמו מגודל השמחה, הוציאוהו לבית אחר להשיב נפשו, ולא הודיעו לו מיד אלא לאחר כך, וישמחו שם שלשה ימים וחדשו עם ר' יוסי הזה הרבה חידושי תורה, אמר להם ר' יוסי, חברים, לא ניתנה לי רשות לגלות מה שראיתי בעולם ההוא אלא לאחר י"ב שנה, אבל שלש מאות וששים וחמש דמעות ששפך בני נכנסו במספר לפני המלך הקדוש, ואני אומר לכם חברים שבשעה שפתח בפסוק ההוא וגעה באותן הדברים, נודעזעו ג' מאות אלפים כסאות העומדים בישיבה של מעלה, וכלם עמדו לפני המלך הקדוש ובקשו רחמים עלי וערבו בעדי^[כה] והקב"ה נתמלא רחמים עלי, והוטבו לפניו דברי בני איך מסר נפשו עלי, ואפטרופוס אחד עמד לפני הקב"ה ואמר, רבוננו של עולם הרי כתוב (תהלים ח) מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם, יהי רצון לפניך בזכות התורה, ובזכות ילד הזה שמסר נפשו על אביו, שתרחם עליו וינצל, ושלשה עשר אנשים הזמין לפניו תחתי ונתנם לו לעירבון [שאנצל] מדין הקשה הזה^[כז] אז קרא הקב"ה למלאך המות ופקד עליו שישב אלי לאחר עשרים ושנים שנה, שהרי לא ניתן העירבון לפניו אלא לבעבור שיוחזר בידו המשכון שהיה בידו^[כח] ועתה חברים מפני שראה הקב"ה שאתם צדיקי אמת נעשה הנס לעיניכם.

זיו הזוהר

היה נצרך לפעול אצל מלאך המות שיתרצה להשיב הנפש קודם זמן תחיית המתים, וכאשר ימות ר' יוסי פעם ב' יחזור ויקחנה, והעירבון דהיינו הי"ג אנשים יפטרו אז מן העירבות, וענין העירבון של י"ג אנשים קשה להבין בפשוט לומר שבעבור זה מתו אז קודם זמנם, אלא יותר נראה לומר שניתנו לו בתור עירבון דהיינו בטוחות להיותם לגמרי נפשותיהם ורוחותם ונשמותיהם תחת רשות מלאך המות כל זמן שלא ימות ר' יוסי פעם ב', כי מלה"מ חשב שבאם יעמד ר' יוסי לתחיה לא ימות עוד פעם ב' כמו שעתידי להיות לעתיד לבוא בזמן תחיית המתים. כז. היינו הנפש של ר' יוסי כמו שנתבאר לעיל.

המלך עליו השלום. כה. להיות עריבים בעדו שלא יקלקל מעשיו ויולד רעה לנשמתו על ידי תחייתו, וענין זה יכול להיות על ידי סיעתא דשמיא. כו. גלפע"ד בדרך אפשר שזה האפטרופוס שהוא המלאך מט"ט נתן י"ג אנשים בתור בטוחות למלאך המות שיתרצה להשיב עתה לר' יוסי נפשו שלקח ממנו בשעת מיתתו להיותה תחת תפקידתו, ויהיה מלאך המות בטוח שימות ר' יוסי פעם שנית ויקח אז את נפשו פעם שנית תחת תפקידתו, כי כן היא גורת המלך שנפשות המתים לוקח אותן מלאך המות בשעת מיתתו למסורם למלאך דומה הממונה על המתים בתור משכן עד זמן תחיית המתים, ולכך

(זוהר שם)

סוד המיתה

פתח רבי יוסי ואמר, כתוב (שמואל א' ב') ה' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל, מקרא זה יש לעיין בו, וכי ה' ממית, והלא שם הזה הוא סם חיים לכל, וזה הענין של מיתה אין שורה בו, ובכל מקום שם הזה נותן חיים לכל העולם, מהו ה' ממית, הרי יחשבו האנשים שהוא ממית לכל האנשים, אלא ה' ממית ודאי, ואיך הוא ממית, אפשר תאמר לפי שבא המות כאשר השם נסתלק מעל האנשים, שהרי בעוד שהוא עליו אין יכולים כל המקטריגים שבעולם להזיק לו, ובשעה שנסתלק מעל האיש מיד כל המקטריגים יכולים להזיקו והוא מת, לא כן, אלא ה' ממית, למי ממית, לאותו כח הרע שבגוף הנמשך מן צד הטומאה^[כח] כיון שזה הכח הנמשך מצד הרע רואה את זיו כבודו של הקב"ה מיד מת, ואין לו קיום אפילו רגע אחד, כיון שאותו כח הנמשך מן צד הטומאה מת ונעבר מן העולם, מיד מחיה, למי מחיה, לאותו הכח הנמשך מן רוח הקודש שבא מצד הקדושה, מחיה אותו ומעמידו בקיום שלם, הכל עושה הקב"ה בזמן אחד, ומה שאמר מוריד שאול ויעל, מוריד לאותו רוח קדוש שיהיה נידון בשאול, ועושה לו שם טבילה להטהר, ומיד מעלהו ונכנס למקום שנצרך בגן עדן, ואני, חברים, בשעה ההיא שנסתלקתי מן העולם רוח שלי נסתלק, ונרדם מיד עד שעה קטנה שהחיה אותי הקב"ה^[כט] והגוף היה מת, ובשעה שפתח בני באותן הדיבורים אז פרח נשמתו, ופגעה בנשמה שלי שהיתה עולה מתוך הטהרה ומתוך הטבילה ונכנסת במקום שנצרכה ליכנס, ושם דנו דינה ונתוסף לי עשרים ושתים שנות חיים, בשביל הדמעות והדיבורים של בני, מכאן ולהלאה יש לי לעסוק במה שראיתי, ואין עוד לי לעסוק בעניני עולם הזה כיון שראיתי מה שראיתי, והקב"ה רוצה שלא יהיה נאבד ונשכח ממני מאומה.

(זוהר פרשת פנחס (רה):)

צלפחד זה בשביל דיבור מת - ואתה אבי בשביל דיבור חזרת לעולם הזה

פתח עלם הזה בנו של ר' יוסי ואמר, אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה וגו', אבינו, יש עליו טעם למעלה המאריך את התיבה ומושך לה^[ל] אוי חסידים קדושים, כמה גדול משך הצער במקרה של אבינו, אין צער ואין כאב של רוח ונפש אלא במקרה כזה^[לא] אבינו, בכאב לבבנו, מת במדבר, וכי אחרים לא מתו במדבר שכך נרשם בכתוב ואומר שהוא מת במדבר, והלא אלפים ורבבות מתו במדבר, אלא הרבה אנשים ערומים

והוא הוזהר זיו הוזהר

כבר זה ב' אלפים שנה לחכמי ישראל, והרי זה כמו מציאת ארצות אמעריקא שנזכר ג"כ בהזוהר כידוע, וזה מובן שנשמת הצדיק נתעוררת מיד כנזכר כאן אצל ר' יוסי, אבל נשמות הרשעים בחשך ידמו זמן ארוך. ל. זה טעם הזרקא שעל תיבת אבינו. לא. כאשר יקרה צרה כזו שהאב מת ומניח יתומים קטנים.

כח. היינו נפש הבהמיות המפשטת כוחותיה בכל הגוף לענינים הגשמיים ותאות עוה"ז, וזה הענין נרמז בכתוב כי לא יראני האדם וחי. **כט.** בעתים הללו נתעוררו חכמי הפילאזאפי לעסוק בחכמת הספיריטואליזם שהיא דרישה למתים כעין בעלת אוב, ופרסמו שנודע להם חדשות ענין השינה של הנשמה לאחר מיתה מה שנזכר כאן בהזוהר ונודע

מהבנת ענין זה, יש אומרים שהוא מקושש עצים היה, שנאמר כי בחטאו מת, יש אומרים כך ויש אומרים כך, ואני כך למדתי, ביום שנפל אבי במחלתו למדו לי ענין זה, ועוד אני ראיתי מה שראיתי ופקד עלי אבי שלא לגלות, אלא כמה וכמה היו שמתו במדבר, ולא על חטא של קרת, ולא על חטא המרגלים כשנגזרה הגזרה, ולא על חטא העגל שעשו אותן שהטעו את העולם ואותן שנמשכו אחריהם, אבל הטענה שטענו אותן הבנות שאביהן מת במדבר, והוא היה צלפחד גדול לבית יוסף, ומפני שלא ידע דרכי התורה כראוי לא היה נשיא, וחטאו היה שלא שמר פיו ודיבורו כנגד משה, ועליו כתוב (במדבר כ"א) וימת עם רב מישראל^[לב] איש שלא ידע דרכי התורה כראוי, והוא היה רב שבמשפחה, גדול שבזרע יוסף מבני מנשה, ולפני שחטא במדבר בדיבורו לנגד משה חשבו שמשה נוטר שנאה להם, ולפיכך קרבו לפני משה ואלעזר וכל הנשיאים וכל ראשי האבות, ולא דברו עם משה אלא לפניהם, מפני שחשבו שנאה ממנו, מכאן מי שחושש על שנאה מן דיין יקרב אליו אחרים וירבה אנשים להיות עם הדיין, כדי שישמעו הדין ממנו ויירא מהם, ולא יהיה דן אלא כראוי, ואם לאו ידחה אותו מן הדין, והם לא ידעו שהרי והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, ולא ידעו שמשה אינו כשאר כל אדם, כיון שראה משך כך, אמר רואה אני שכל האספה מאנשים גדולים מישראל וכל ראשי האבות וכל נשיאי העדה בשבילי נאספו, מיד חשך משה עצמו מן הדין, זה שאמר הכתוב ויקרב משה את משפטן לפני ה', ענותנותו של משה הקריב את משפטן לפני ה', דיינים אחרים אין הולכים בדרך זה, שאף על פי שרואים אספת רבים עליהם מחשד שנאה הם דנים הדין, ונקראים עזי פנים, אין בהם מענותנותו של משה כלל, אשרי חלקו של משה, שמחו ר' אלעזר והחברים, אמר עלם הזה נחזור לענין ראשון, **אבינו מת במדבר**, אבינו, זה הטעם שעליו דומה לנחש המרים ראשו וסומך עצמו על קדקדו ומושך זנבו לפיו^[לג] לרמז שמפני טעם ההוא שנמשך על תיבת אבינו למעלה מת, **במדבר**, - **בדיבור פיו**, נתבהל עלם ההוא בבהלה ואחז בקדקדו של אביו ובכה ואמר, **צלפחד זה בשביל דיבור מת**, ואתה אבי בשביל דיבור חזרת לעולם הזה, החזיר אביו פניו אליו ונשק לו וחבק אותו.

זוהר פרשת פנחס (דף ו).

אמר ליה ר' אלעזר, בני הואיל שאמרת דבר זה מהו כי בחטאו מת^[לד] אמר עלם הזה, אבי אמת שבדיבור אחד די לנו, אלא מהו בחטאו, באותו החטא שחטא נחש ההוא, ומה הוא, דיבור פיו^[לה] כי בחטאו של אותו טעם הנמשך הוא מת, שהוא נחש הכרוך בזנבו, בחטאו ודאי.

זיו הזוהר

לעיל נזכר הרמז שהוא טעם הנמשך לרמז על גנוחי שעל צרה גדולה. **לד**. פירוש שהלשון כפול כיון שבתחילת דיבורו נרמז בשביל איזו חטא מת. **לה**. שהנחש חטא בדיבורו בלשון הרע על הקב"ה ובהסתה לעבירה.

לב. שאין לפרש כאן עם על הערב רב כיון שכתוב מישראל, אלא הרמז על איש שדיבר כמו עם הארץ כנגד משה, והוא רב, היינו גדול שבמשפחה, והוא מישראל. **לג**. כך היא תמונת טעם הזרקא, נמצא שזה רמז ב' בטעם הזרקא שעל תיבת אבינו, כי

זוהר פרשת בשלח (מז).

למדנו מכאן כי מנהיג העם הוא ממש כל העם אם הוא זכאי כל העם זכאים
יפקד ה' אלהי הרוחות לכל בשר איש על העדה. אמר רבי שמעון כתוב (ישעי' ס"ג) ויזכר
 ימי עולם משה עמו, ויזכר ימי עולם, זה הקב"ה, משה עמו, שקול היה משה ככל
 ישראל, ולמדנו מכאן כי מנהיג העם הוא ממש כל העם, אם הוא זכאי כל העם זכאים, ואם
 הוא אינו זכאי, כל העם אינם זכאים ונענשים בשבילו, וזה נתבאר.

זוהר פרשת בא (לו).

אין העולם מתקיים אלא על ראשי העם

אמר רבי יוסי מסתכל הייתי בדעתי שאין העולם מתקיים אלא על ראשי העם, אם ראשי
 העם זכאים טוב לעולם טוב לעם, ואם אינם זכאים וי לעולם וי לעם, אמר רבי חייא
 ודאי כך הוא, מניין, שכתוב (דה"ב י"ח) ראיתי את כל ישראל וגו', ויאמר ה' לא אדונים לאלה
 ישובו איש לביתו בשלום, ישובו, ישובו צריך לומר, לביתו, בביתו צריך לומר, שהרי אז עוד
 עמוד במקומם, אלא כך למדנו, אם ראש העם אינו זכאי, נתפס העם בחטאו, מניין, שכתוב
 (ש"ב כ"ד) ויאמר דוד וגו' הנה אנכי חטאתי וגו' ואלה הצאן מה עשו, דוד חטא וישראל סבלו,
 ואם ראש העם נתפס בחטאו נצול העם, שהרי הדין אינו שורה עליהם, זה שאמר הכתוב
 ויאמר ה' לא אדונים לאלה, כלומר אם אלו האדונים יהרגו ולא יהיו עוד ראשים להעם בדרך
 הזה, אז ישובו איש לביתו בשלום, כולם ינצלו אם ראשיהם יהיו נתפסים, ואפילו יהושפט
 נגזר עליו להיענש, לפי שנתחבר עם אחאב, לולי צעקה ההיא, שכתבו ויצעק יהושפט.

זוהר פרשת פנחס (רמ).

בזמן שהיה בית המקדש קיים הקריב קרבן וכל הכפרה שלו היתה תלויה עליו עד שנתחרט ושבר לאותו רוח גאות שלו והכניע אותו

צו את בני ישראל ואמרת עליהם את קרבני לחמי לאשי וגו'. כתוב (שמואל א' ט"ו) החפץ לה'
 בעולות וזבחים כשמוע בקול ה' וגו', אין רצונו של הקב"ה שיחטא האדם ויקריב קרבן
 על חטאו, אלא קרבן שהוא בלי חטא זה הוא קרבן שלם ונקרא שלמים, וכמו כן קרבן
 התמיד אף על פי שמכפר על חטאים, רבי אבא פתח (תהלים נ"א) זבחי אלהים רוח נשברה
 וגו', מקרא זה נתבאר שאין רצונו של הקב"ה בהקרבן שמביא אדם על חטאו, אלא רצונו
 ברוח נשברה, והאנשים אין מבינים מה שאומרים, וכך שמעתי מן המנורה הקדושה,
 שכאשר בא האיש להטמא בחטאיו ממשיך עליו רוח מן צד הטמאה, וזה הרוח מתגבר על
 איש הזה ושולט עליו בכל הרצון שלו, וצד הטומאה ההוא מתגבר בכוחו ונתחזק ושולט
 על האיש שינטה לרצונו, אם בא האיש להיטהר והוא שולט על צד הרע, מטהרים לו, בזמן
 שהיה בית המקדש קיים הקריב קרבן, וכל הכפרה שלו היתה תלויה עליו עד שנתחרט
 ושבר לאותו רוח גאות שלו והכניע אותו, וזהו היא שבירה לצד הטומאה ההוא, וכאשר
 נשבר רוח טומאה ההוא והקריב קרבנו, זה הוא הקרבן שנתקבל ברצון כראוי, ואם לא נשבר
 רוח ההוא אין קרבנו כלום ולכלבים נמסר, שהרי קרבן זה אינו של הקב"ה אלא נמסר
 לכלבים, ולפיכך כתוב זבחי אלהים כראוי הוא רוח נשברה, שיהיה נשבר רוח טומאה ההוא
 ולא ישלט, ועל כן מי שמשבר אותו כראוי עליו כתוב (תהלים ע"ח) רוח הולך ולא ישוב, יכול

איש ההוא להיות בטוח שלא יחזור אליו לעולם, זה שאמר הכתוב ולא ישוב, לב נשבר ונדכח, זה האיש שאינו מתגאה ואינו מתענג בתענוגי העולם, אלהים לא תבזה, בכבוד הוא אצלו, צו את בני ישראל מהו צו, זו עבודה זרה, למען לא יכניס עצמו להטמא ברוח של טומאה, שהיא עבודה זרה ממש.

הצטרפו היום לאלפי הלומדים בספר הזוהר הקדוש

"ועשית ככל אשר יורוך"

גדולי ישראל פוסקים לימוד הזוהר היומי

הוראת גדולי ישראל ב' תמוז תשע"ב

עור אור קוראים בזה לכל איש ישראל שיכול לעיתים לקרא לפחות דף אחד של חזון הקדוש בכל יום, כל אחד לפי רמתו. אשפילו גריפה רב סגולה רבה לטהרת הנפש, וקירוב הגאולה כידוע. (ויורשם בטובות פירות, כאורות מאורות עינים, ופירות בשרים קל וקצר, ומעלה לשיעור של כל יום ויום, ובזכות הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש נצא מרגלות רגל דוד המלך, כבוד וברכות רבים כמאמר חזקת הקדוש ובי שמעון בן יוחאי, בני ויבורא דא יפקין ישראל מכלותא.

וגם זאת נקשר להרבות בקריאת הקטורת בטבעה ובשטחיה בכל חודשנות (במקום על מה שאמרים ספר החפלה) במקומות הקדושים ובקברי צדיקים, (מפורש בזה הקדוש נזיל מלח אטירת המקדש, שרא במלח הגדולה הירושלית, ובמקום מרח הרון למדת חרמים, ואלו הן מלכות ירושלים ומנוחות.

ושבע המלח ישבע תהלתו, ויבא ששענו, ויבא לפני נאקדו, ויחיש לאלוהי נאחל עלם בשובה ונתח בכי.

מאמצים לישועות ברחמים

בית המדרש

בית המדרש
בית המדרש
בית המדרש

בית המדרש

בית המדרש
בית המדרש
בית המדרש

בית המדרש

בית המדרש
בית המדרש
בית המדרש

התקשרו היום

וקבלו סט ספר הזוהר הקדוש
עם תרגום לשון הקודש לביתכם,
בית המדרש והכנסת
בחינם!

052-7199033
052-7651911

 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד יב ❖ בלק פנחס מטות ❖ 592 עמודים 12 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד יא ❖ במדבר נשא במעלותך שלח קרח חוקת בלק 592 עמודים 11 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד י ❖ אחרי קדושים אמור בהר בחוקותי ❖ 528 עמודים 10 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד ט ❖ ויקרא צו שמני זריע מצורע ❖ 496 עמודים 9 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד ח ❖ ויקהל פקודי ❖ 640 עמודים 8 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד ג ❖ תרומה תצוה כי תשא ❖ 560 עמודים 7 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד ו ❖ יתרו משפטים ❖ 632 עמודים 6 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד ה ❖ שמות זרוא בא בשלח ❖ 560 עמודים 5 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד ד ❖ מקץ ויגש ויחי ❖ 512 עמודים 4 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד ג ❖ חיי שרה תולדות ויצא וישלח וישב ❖ 624 עמודים 3 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד ב ❖ נח לך לך וירא ❖ 544 עמודים 2 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד א ❖ הקדמות לתורת הזהר הקדמת הזהר בראשית ❖ 640 עמודים 1 מפנה העולם
 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד יג ❖ ואתחנן עקב שופטים כי תצא וילך האזינו ❖ 320 עמודים 13 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד יד ❖ אור חדש צו אחרי בהר נשא חוקת בלק מטות כי תצא כי תבוא ❖ 592 עמודים 14 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד טו ❖ אור חדש צו אחרי בהר נשא חוקת בלק מטות כי תצא כי תבוא ❖ 528 עמודים 15 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד טז ❖ אור חדש שיר השירים רות איכה תיקוני זוהר חדש ❖ 556 עמודים 16 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד יז ❖ תקוני תקוני חלק א' חלק ב' ❖ 512 עמודים 17 מפנה העולם	 ספר תורת הזהר תרגום הזהר קלשון הקדש כרד יח ❖ תקוני תקוני חלק חלק ב' ❖ 448 עמודים 18 מפנה העולם						

לו. זה העולם של ספירת המלכות שהוא השער לעולמות היותר גבוהים, ונקרא שערי צדק. **לז.** כל זה הוא עיקר הקרבן והתחלת הקרבנות, וכיון שבכל זה המחשבה היא העיקר לכך זאת עולה לגבוה עד אין סוף. **לח.** סוד בהמה היינו ספירת המלכות מקרו עולם העשיה עולם הגשמי שבו נמצא כל בהמות הגשמיות, והשם בהמ"ה הוא לבעבור שהשם הוי"ה במילוי ההי"ן שמספרו ב"ן כמספר בהמ"ה הוא השורש של מדת המלכות שהיא מקור

שהרי מן הצד שלהם היה זה הרוח, ולכן נהנין וניזונין, ונעשים מליצים טובים על איש ההוא, ונכנס דרך הושט כמו שנתבאר^[מא] ולפיכך הקרבן מן הבהמה, אמר רבי שמעון ברוך בני להקב"ה, עליך נאמר (משלי כ"ג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך, ישמח אביך, שלמעלה, ואמך, זו השכינה הקדושה, ותגל יולדתך, זו בתו של ר' פנחס בן יאיר החסיד^[מב] אלעזר בני אמור, זה מובן בקרבן של בהמה, וקרבן של עופות מה הוא, שנאמר ואם מן העוף עולה קרבנו, אמר ליה ענין זה לא ראיתי בספר ההוא, אבל יש להבין מענין הבהמה ענין העוף, ולא אענה ולא אומר לפי שזה לא ראיתי ועד עתה לא שמעתי.

אמר רבי שמעון אלעזר בני יפה אמרת, אבל סוד הקרבנות הרבה נסתרות בזה, ולא נמסרו לגלות אלא לצדיקי אמת שסודות של רבונם אין נעלמים מהם, סוד הקרבנות זה הוא הסוד של אותן חיות הקודש, ד' צורות חקוקות בכסא הכבוד, וזאת הכסא היא פרנסת המלך הקדוש^[מג] פני שור, פני נשר, פני אריה, פני אדם, פני אדם הוא כולל לכולם, וכל הפנים מסתכלים אלו לאלו ונכללים אלו באלו, ומהם מתפשטים [כוחות] לכמה צדדים אלפים ורבבות למעלה ולמטה, שאין להם שיעור ומנין ומספר, פני שור מתפשט לבהמות רוחות ממנו לארבעה מינים שנכללים באחד, ואלה הם, פרים וכבשים ועתודים ועזים, ואלה ראויים לקרבן, ולפי שכוחות חיותם מהם היו, לכן אותן כחות קדושים שנתפשטו מן פני שור ההוא מתקרבים ליסודם שבעולם הזה^[מד] ונהנים מאותו היסוד והלבוש שלהם, ולולא זאת שהיה להם יסוד בעולם הזה לא היו מתקרבים שמה, כדמיון שיש נחת להשכינה הקדושה מן רוחות הצדיקים, ומתקרבת לקבל רוחו של הצדיק ההוא ונהנית ממנו, לפי שממנה היה רוח ההוא, כמו כן אותן כחות הקדושים נהנים מאותו היסוד שלהם, ונהנים מאותו הלבוש שנקרב להם מצד היסוד שלהם, שהרי החלב והדם לבוש של יסודם היה, ולפיכך נהנים מהם. פני נשר מתפשט לעופות רוחות ממנו, ונשר בשני צדדים הוא, וזהו סוד ועוף יעופף, שני רוחות^[מה] ולפיכך שני רוחות מתפשטים ממנו ויורדים מימין ומשמאל, קרבן העוף מכל הצד הטהור לא נקרב אלא יונה ותורים, שהם באמת נקשרים לזיווגם מכל שאר העופות. (דף רמא.) והם נרדפים ולא רודפים, ונאמנים זה לזה, הנקבה לבן זוגה, ולכך הקרבנות מהם, ויורדים ומתקרבים אותן רוחות הקדושים ונהנים מן היסוד והלבוש שלהם, ואם תשאל איך מתפשט חלק קטון מן יונה זו או מן תור האחת להרבה צדדים וכוחות שאין להם שיעור, או אפילו מן בהמה אחת כמו כן, בוא וראה נר קטון אחד הנדלק נתפשט ממנו אור לכל

זיו הזהר

אמרו חז"ל שכביכול ישראל מפרנסים לאביהם שבשמים, ובעבור זה ירוד שפע פרנסה באמצעות ד' הצורות שבמרכבה לתבל וכל צאצאיה. **מד.** היינו גופות של הבהמות והעופות, וקורא לבשר והעצמות בשם יסוד, לפי שהם מוצקים ויותר גשמיים, ולהחלב והדם קורא בשם לבוש, לפי שהם נוזלים ואינם כל כך גשמיים. **מה.** מדלא כתוב ועוף יעוף אלא יעופף, משמע שני רוחות של

הבהמה. **מא.** כונתו שהשטן שהוא הקטיגור נחלש כחו ונתקצרה נוי"ן הארוכה שבשמו על וא"ו ונעשה מן שט"ן וש"ט, שטן מונע השפע להביא רעב להגוף, ושט מביא שובע להגוף. **מב.** שהיא אשת רשב"י אמו של ר' אלעזר. **מג.** פירוש שע"י המרכבה עם ד' הצורות שבה עולה לפני המלך הקדוש ריח ניחוח מן העבודה של ישראל, קרבנות תורה ותפלה, שהקב"ה נהנה ומשתעשע בזה, וע"ז

העולם^[מ] ועוד עץ קטון מדליק לעץ גדול, עד כאן נתבאר סוד הקרבן משני צדדים הנחקקים בהכסא.

עכשיו יש לשאול, הלא ד' צורות הן שנחקקות בהכסא, ומפני מה אין קרבן מאותן צורות האחרות, אלא ודאי מכולן יש קרבן. **אריה** חקוק בהכסא, וכאשר הקרבן בשלמות ירוד אריה ונכנס באש ואוכל ונהנה משם^[מז]. **אדם** חקוק בהכסא, אדם הוא עיקר הכל ומקריב שם רוחו ונשמתו, **ואדם העליון נהנה מאדם התחתון**^[מח] וכל מין מתקרב למינו ונהנה ממנו משלו ממש ומן הלבוש של היסוד שלו, ואם תשאל הרי אריה אין לו יסוד למטה באותן הקרבנות^[מט] אבל אריה נכלל בכלם, שהרי לימין הוא^[נ] ולפיכך הוא אוכל בכלם וכל השאר אין אוכלים ממנו לפי שהוא בחינת ימין^[נא] הרי כל ד' צורות החקוקות בהכסא מתקרבות להקרבן, ולפיכך הרי זה קרבן שלם, וכאשר נהנים מן העיקר והיסוד שלהם, אז ירוד רוח להדליק מאורות העליונים, כהנים ליום וישראלים נותנים שיהיו יסוד ועיקר לאותן מדרגות עליונות שלהם^[נב] וכל מדרגה נותנת כח ליסודו שלמטה, ד' צורות הכסא לראשונה כמו שאמרנו נתעוררות מין לעומת מינו, והם מתקרבים לראשונה מין אל מינו, **פני שור** כל הפנים שמתפשטים לאותן המינים כמו שאמרנו כולם מתקרבים להעיקר והיסוד שלהם, **פני נשר** כמו שאמרנו, **פני אריה** כמו שאמרנו, **פני אדם** שמקריב רוחו ונשמתו הוא מתקרב אצל אדם העליון, הכהן שמיחד שם הקדוש מתקרב אצל כהן העליון ההוא שנכנס לבית קדש הקדשים^[נג] והוא מתקרב ומדליק בתיקונו בהארת הפנים לעומת הכהן שלמטה, הלויים שמנגנים בשמחה אותו הצד שלהם ישמח ונעשה הארת הפנים^[נד] ישראל העומדים על הקרבן בתפלה הרי תפלה על הכל היא, נתעורר לעומתם ישראל סבא קדישא ונעשה הארת פנים^[נה] כל מין נתעורר למינו וכל דבר אחד יסוד שלו הולך, מדרגות התחתונות מעוררות למדרגות העליונות, ונתעוררות המדרגות החקוקות בהכסא לעומת המדרגות שבארץ שהן יסוד שלהן, ואותן מדרגות עליונות הנסתרות כלן נתעוררות ומתקרבות להסעודה ומתענגין, אבל אין רשות^[נו] לאחר מהן לאכול, לא למדרגות העליונות

זיו הזוהר

ונסלח לו מה שיורד אש מן השמים בתוך אש ההדיוט לשרוף את הקרבן לפיכך היה צריך להיות אש של מדת החסד שהיא בחינת הימין, ואש זה נצטייר בדמות אריה שהוא בבחי' הימין בהמרכבה, וזהו שאומר שהארי שורף בכל הקרבנות וכל השאר צורות אין שורפין מן הקרבן אלא שהן נהנין מן ריח שריפתו. **נב**, כהנים ליום ישראלים מדרגות העליונות שלהם הן חסד גבורה תפארת. **נג**, זה המלאך מיכאל משרת שלמעלה ששורשו מדת החסד וכן שורש הכהן שלמטה. **נד**, ענין הארת פנים היינו השפעת השפע כמש"כ יאר ה' פניו אליך ויחנך. **נה**, ישראל סבא קדישא שלמעלה היינו מדרגה של מדת התפארת. **נו**, כבר נתבאר שאכילת מלך העליון היינו הנחת רוח מן

ימין ושל שמאל לטהורים ולטמאים. **מו**, פירוש לשטח גדול, ומשל השני הוא שנצרך רק ניצוץ ראשון מלמטה ואח"כ קטון מדליק לגדול וגדול ליותר גדול, וכל זה סודות נסתרים שנצרך ידיעה גדולה ועיון רב להבינם. **מז**, זה המלאך אוריאל. **מח**, אדם העליון היינו הסוד שכתוב ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, אבל ח"ו לחשוב איזה דמות הגוף, וענין ההנאה היינו ריח ניחח ונחת רוח שאמר ונעשה רצונו. **מט**, כי הלא חיה אינה ראויה לקרבן. **נ**, שכתוב ופני אריה אל הימין לארבעתם. **נא**, אין הכוונה שרק הארי אוכל ולא השאר, אלא כונת אכילה זו ענינו שרפת הקרבן עד"ר הכתוב אש אוכלה, גחלים מאוכלות, והכוונה כי כיון שזה סימן שהקב"ה עשה חסד עם החוטא

ולא למדרגות התחתונות, ולא ליהנות כל הנאה, ולא להושיט יד בקרבן, עד שהמלך העליון אוכל ונהנה ונותן להן רשות לאחר שנותן להן רשות כל אחד ואחד נהנה ואוכל, וזהו שכתוב (שיר ה') אריתי מורי עם בשמי וגו', אלו הן מדרגות העליונות, מורי עם בשמי אוכלים ונהנים כראוי, זו הזרוע של בחינת הימין בהירך של בחי' השמאל^[ג] אכלתי יערי עם דבשי, זו הזרוע של ימין בהירך של בחי' השמאל, אכלתי יערי עם חלבי, זו הזרוע של בחי' השמאל בהירך של בחי' הימין, הרי כל מדרגות העליונות שנהנה בהן המלך הקדוש לראשונה, וזו היא אכילתו והנאתו, עד כאן אכילת המלך העליון לראשונה, מכאן ולהלאה נותן רשות לד' צורות החקוקות בהכסא, ולכל אותן שמתפשטים מהם ליהנות ולאכול, זה שאמר הכתוב אכלו רעים שתו ושכרו דודים, אכלו רעים, אלו אותן ארבע צורות שאמרנו, שתו ושכרו דודים, כל אותן שמתפשטים מהם, כולם אוכלים ונהנים כראוי, ונעשה הארת פנים וכל העולמות הם בשמחה, וכל אחת ואחת בין מדרגות העליונות ובין מדרגות התחתונות ליסוד שלהם מתקרבים ונהנים, זה הוא הסוד והנסתר של הקרבן כראוי, באו ר' אלעזר ור' אבא ושאר החברים והתנפלו לפניו, אמר רבי אבא אלמלא לא נמסרה התורה בהר סיני, אלא שאמר הקב"ה הרי אצל בן יוחאי התורה והנסתרות שלי, די לעולם, וי כאשר תסתלק מן העולם, מי יאיר נרות התורה, הכל יוחשך מהיום ההוא, שהרי עד שיבוא מלך המשיח לא יהיה דור כמו דור הזה שרבי שמעון שוכן בו.

זוהר פרשת פנחס (רמא):

סוד התפלה במקום קרבן

אמר רבי שמעון על פי סוד זה אסור לו לאדם לטעום מאומה עד שיאכל מלך העליון, ומה היא, תפלה, תפלות ישראל כדמיון הקרבן, בתחילה מזמינים להצורות החקוקות בהכסא, שמתפשטים רוחות מהם על אותן הבריות עופות ובהמות הראויות לקרבן, בריות שהרוח שלהם אשר בהיסוד של זה העולם הוא מהם, וזהו שאנו אומרים (תהלים ק"ד) מה רבו מעשיך ה' וגו', שהרי הבריות הראויות לקרבן רוח שלמעלה מתפשט עליהן, ארבע הצורות אָנוּ מזמינים על קרבנות האלה, וזהו שאנו אומרים והאופנים וחיות הקודש, וכל אותן חילות אחרים שמתפשטים מהם, ואח"כ אָנוּ מזכירים הכהן הגדול שמייחד שם הקדוש, זהו אהבת

תשובת החוטא ותפלתו. **זיו הזוהר**

נז. מפורש והולך התקשרות הז' ספירות זו בזו להשפעת השפע למטה, וזהו שאומר דרועא ימניא בירכא שמאלא, היינו צנור השפע הנמשך באלכסון מן חסד עד הוד, יעקב ברח, היינו צנור השפע הנמשך ביושר מן תפארת ליסוד ולמלכות, דרועא שמאלא בירכא ימינא, היינו צנור השפע הנמשך באלכסון מן גבורה עד נצח, כזה (*).

עולם אהבתנו וכי' [נח] היחוד שנתיחד הוא באמירת שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, אחר כך בא כח הלוים שנתעוררים לנגינה [נט] זהו והיה אם שמוע תשמעו וגו', השמרו לכם פן יפתה לבבכם וגו', זו נגינת הלוים בשביל לעורר צד שלהם בקרבן הזה, אחר כך בא כח הישראל, זהו אמת ויציב ונכון, ישראל הזקן העומד על קרבן העליון [ס] שהוא עשר מדרגות עליונות שהן פנימיות של הכל, כלן קיימות על השלחן, אבל אין רשות לאחת מהן לאכול ולהושיט יד לקרבן עד שמלך העליון אוכל, והיינו ג' ברכות ראשונות ושלוש אחרונות, כיון שהוא אוכל נותן רשות לד' הצורות ולכל אותן הצדדים שמתפרשים מהם לאכול, אז האדם שלמטה שהוא הצורה הכוללת כל שאר הצורות משפיל עצמו ונופל על פניו, ומוסר נפשו ורוחו אל האדם שלמעלה, העומד על אותן הצורות והכולל כל הצורות, למען יתעורר עליו כראוי, וזהו שאומרים (תהלים כ"ה) אליך ה' נפשי אשא, ולמען יתעוררו צורות האחרות וכל אותן שמתפשטים מהם אומרים תהלה לדוד, והיינו יביעו, ירננו, יאמרו, ידברו [סא] וכלם אוכלים ונהנים כל אחד ואחד כראוי לו, מכאן ולהלאה ידבר האדם צרת לבו, והיינו (שם כ') יענך ה' ביום צרה, כיולדה שיושבת בצרה, למען יתהפכו כולם למליצים טובים על האדם, וע"ז כתוב אשרי העם שככה לו וגו'.

זוהר פרשת פנחס (רמב. ורכד).

ריח ניחוח מורה על רחמים

את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו להקריב לי במועדי. אמר רבי יהודה בקרבן יש עשן, ויש ריח ניחח, עשן, הם בעלי רוגז, שכתוב (דברים כ"ט) כי אז יעשן אף ה', עלה עשן באפו וגו', הם נהנים מן העשן, ועשן מורה שהרוגז בחוטם הוא, ריח ניחח, מורה על רחמים, אותן שנקראים תפוחים [סב] אמר רבי אבא כתפוחים, זה שאמר הכתוב (שיר ז') וריח אפך כתפוחים..

זוהר פרשת ויצא (top).

רבי אלעזר אמר את קרבני לחמי לאשי, את קרבני, זה סוד השכינה הקדושה, שנאמר את, א"ת דוקא [סג] קרבני, זאת היא קרבן וקשר להתקשר [סד] לחמי, זה שפע מזון הבא

זיו הזוהר

שמן העשן ניזונים מארי דינין, וריח ניחוח עולה למדות הרחמים שנקראין תפוחין, וא"ר אבא שאלו המדות אין נקראין תפוחים אלא שהן דומין לתפוחים, והיינו במראה המעורב מן לובן ואודם כידוע. סג. השכינה הקדושה נקראת א"ת, על שם התכללותה מאותיות האל"ף ב"ת מן א' עד ת'. סד. השכינה נקראת קרבן, כי צריכה לעזו של ישראל לקרבה להקב"ה על ידי תורה תפלה ומצות, ואם לאו הרי היא ח"ו מרוחקת ושכינתא בגלותא, וגם נקראת קשר, כי הקב"ה מתקשר עמה בכל הספירות להשפיע בה שפע לתבל ומלואה. סה. ריח רמז על

נח. תיקון זה בהיכל האהבה שבספירת חסד. נט. תיקון זה בספירת הגבורה. ס. תיקון זה בהיכל הרצון שבספירת התפארת שנקרא ישראל סבא. סא. נראה לי לפרש בדרך פשוט שאלו ד' לשונות רומזים על הבריות שלמטה שנשפע עליהם רוחות וכחות של חיים מן הד' צורות שבמרכבה והיינו סדרן, בוע או בעה שייך בהשמעת קול של בהמות ששורשם צורת השור, רננה שייך בהשמעת קול של עופות ששורשם צורת הנשר, אמירה שייך אצל ארי תרבות שבא לבין אנשים ואינו מזיקם, ונקרא ארי אמורין כמובא בערוך שורש אמר יעו"ש. סב. כוונתו

מלמעלה ע"י התעוררות שלמטה, לאשי, להכליל שאר חילות אחרים הנצרכים להיות ניוונים כל אחד ואחד כראוי לו, ריח ניחוחי, זה הרצון והקשר^[סה] שנתאחד הכל בסוד עולם העליון, **תשמרו להקריב לי במועדו**, איזה מועדו, בזמן שנתעורר אברהם לעשות רצונו, שנאמר וישכם אברהם בבקר, ובזמן שנעקד יצחק על גבי המזבח, שאותה שעה בין הערבים היה, אמר רבי ייסא אם כן למה כתוב במועדו, במועדים צריך לומר, אמר ליה בשעה ההיא נכלל אש במים ומים באש, ולפיכך כתוב במועדו^[סז] בוא וראה בכל הקרבנות לא כתוב כמו שנאמר כאן **תשמרו להקריב לי**, תשמרו, זה סוד של שמור^[סח] שהיא צריכה לקרב אותה לעולם שעליה, שנאמר תשמרו להקריב לי במועדו, בזמן של בחי' ימין ובזמן של בחי' שמאל, כאמור באברהם ויצחק, והכל הוא בסוד עליון.

זוהר פרשת פנחס (רמב).

נֶאֱמַר תַּעֲשֶׂה בְּבִקְרָא - בְּבִקְרָא הַיְדוּעַ

את הכבש אחד תעשה בבקר. מהו בבקר^[סח] זה בקר של אברהם, שנאמר וישכם אברהם בבקר, מניין שזה הבקר של אברהם הוא, אמר רבי אלעזר מכאן, (בראשית כ"ב) הבקר אור, בקר אור לא כתוב אלא הבקר אור, וזה אור הראשון שברא הקב"ה במעשה בראשית, ולכך נאמר תעשה בבקר, בבקר הידוע, וכנגד בקר של אברהם נקרב קרבן הזה, קרבן של בין הערבים זה יצחק, וכנגד ערב של יצחק נקרב, מניין, שנאמר ויצא יצחק לשווח בשדה לפנות ערב, וערב מדתו של יצחק הוא, וזה נתבאר.

זוהר פרשת ויחי (רמד).

ועל כן הכהנים והלויים מעוררים הדבר למטה שתתעורר תשוקה ואהבה למעלה אמר רבי יוסי כתוב **את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים**, תפלות כנגד תמידין תקנום, בוא וראה בהתעוררות שלמטה נתעורר כמו כן למעלה, ובהתעוררת שלמעלה נתעורר כמו כן עוד למעלה ממנו, עד שמגיע ההתעוררות למקום שנצרך להדליק המנורה ונדלקת, ובהתעוררות העשן שלמטה נדלקת המנורה למעלה^[סט] וכאשר מנורה זו נדלקת כל שאר המנורות דולקות, ומתברכים מזה כל העולמות, נמצא שהתעוררת הקרבן היא תקון העולם והיא הברכה של כל העולמות, וזה כיצד, כשמתחיל

וזהו הזוהר

שהם חסד וגבורה אש ומים מתאחדים על ידי תפלות ישראל להיות אחד כי הדינים נמתקים. **סז.** רזא דשמור הוא ספירת המלכות. **סח.** מקשה שהיה לו לומר תעשה בקר, כמו שכתבו בין הערבים ואל בבין הערבים, והתירץ מובן עפ"י כללי הדקדוק שאות ב' עם פת"ח הוא כאילו נכתב בהבקר עם ה"א הידוע, ורמז על הזמן של מדת החסד שנקרא בקר של אברהם. **סט.** מנורה הראשונה מתתא לעילא היינו מדת המלכות שהיא מוארת תחלה על ידי אתערותא דלתתא של עבודת ישראל ואח"כ שאר המאורות היינו הספירות שעליה.

רעותא, היינו הרצון והמחשבה שבמוח, כי הריח נכנס להראש על ידי נקבי החוטם עד המוח מקום החכמה שנקראת ראשית, וקשר נקראת ספירת המלכות שהיא האחרית, ועליה תרמזו תיבת ניחוחי, ונראה לי שתיבת ניחוחי רמז על מלכות כי היא בגי' אלהים, וזהו שאמר דאתאחדא כלא ברזא דעלמא עלאה, שע"י הקרבן נתאחדין כל הספירות בסוד עולם העליון שהוא עולם החכמה, מן האחרית שהיא ספירת מלכות עד הראשית שהיא ספירת חכמה, ונעשה על ידי זה מגיד מראשית אחרית ממגד שמים מעל. **סו.** פירוש שב' הזמנים שחרית ובין הערביים

העשן לעלות אותן צורות הקדושות הממונין על העולם נתתקנות להתעורר^[ע] ונתעוררות בתשוקה אל המדרגות שלמעלה, ככתוב (תהלים ק"ד) הכפירים שואגים לטרף וגו', אלו מעוררות למדרגות עליונות שעליהן, עד שתפעל ההתעוררת שירצה המלך להתחבר בהמלכה^[עא] ובהשתוקקות שלמטה נובעים מים תחתונים לנגד מים העליונים, שהרי מים העליונים אין נובעים אלא בהתעוררות ההשתוקקות שלמטה, ואז התשוקה מביאה להתדבק ונובעים מים התחתונים לעומת מים העליונים, והעולמות מתברכים וכל המנורות נדלקות, והעליונים והתחתונים נמצאים בברכות, בוא וראה כהנים ולוים מעוררים שתתחבר שמאל בימין, אמר רבי חזקיה הכל כך הוא בודאי, אבל כך שמעתי, כהנים ולוים זה מעורר השמאל וזה מעורר הימין^[עב] לפי שהתחברות בחינת הזכר עם בחי' הנקבה אין היא אלא בכחות של שמאל וימין, כמ"ש (שיר ב') שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני, ואז מתחבר הזכר עם הנקבה ותשוקה נמצאת, העולמות מתברכים ועליונים ותחתונים בשמחה, וע"כ הכהנים והלוים מעוררים הדבר למטה שתתעורר תשוקה ואהבה למעלה, שהכל תולה בהכחות של ימין ושמאל, נמצא שהקרבתו הוא יסוד העולם תקון העולם ושמחת עליונים ותחתונים, אמר רבי יוסי ודאי יפה אמרת וכך הוא, וכך שמעתי הענין ושכחתי אותו, ואני שמעתי דבר זה והכל עולה כאחד, שעכשיו התפלה במקום הקרבן, וצריך האדם לסדר שבח רבונו כראוי^[עג] ואם לא יסדר שבחו אין תפלתו תפלה, בוא וראה סדור שלם של שבח הקב"ה הוא מי שיודע ליחד שם הקדוש כראוי, שעל ידי זה נתעוררים עליונים ותחתונים וממשיכים ברכות לכל העולמות..

זוהר פרשת ויחי (רמג.)

לעולם יסדר אדם שבחו של רבונו ואח"כ יתפלל תפלתו

אמר רבי חזקיה מה שאמרנו לעולם יסדר אדם שבחו של רבונו ואח"כ יתפלל תפלתו, כל מי שלבו טרוד ורוצה להתפלל תפלתו, והוא בצרה ואינו יכול לסדר שבחו של רבונו כראוי מה יעשה^[עד] אמר לו ר' יוסי אף על פי שאינו יכול לכוון לבו ומחשבתו, סדור השבח של רבונו למה יגרע, אלא יסדר השבח של רבונו אף על פי שאינו יכול לכוון ואח"כ יתפלל תפלתו, זה שאמר הכתוב (תהלים י"ז) תפלה לדוד שמעה ה' צדק הקשיבה רנתי וגו', שמעה ד' צדק בתחלה, זה הוא סדור השבח של רבונו, ואח"כ הקשיבה רנתי האזינה

זיו הזוהר

הנמוכים, ואח"כ מדת המלכות, ואח"כ שאר העולמות היותר גבוהים, עד שמגיע להיות יחוד קב"ה ושכינתיה, וכן בתפלה נצרך לסדר קודם שבחו של הקב"ה היינו פסוקי דזמרה וברכות יוצר וק"ש שכל זה נדבר בתקון העולמות עשיה יצירה ובריאה, ואח"כ עיקר התפלה היינו השמ"ע שהיא נגד עולם האצילות. **עד.** השאלה אם באופן זה מותר לו לדלג הכל ולהתפלל רק השמ"ע בלבד. **עה.** לאשי היינו

ע. היינו ד' הצורות של המרכבה אריה שור נשר אדם. **עא.** היינו יחוד קב"ה ושכינתיה תפארת במלכות עולם שהוא בבחינת זכר עם העולם שהוא בבחי' נקבה. **עב.** הכהנים שורשם במדת החדש שנקראת ימין והלוים שורשם בגבורה שנקראת שמאל. **עג.** כונתו שהתפלה צריכה להיות כדמיון הקרבנות, שבתחלה על ידי העשן נתעוררות הד' צורות שבמרכבה עם החילות שלהן שבעולמות

תפלות, מי שיכול לסדר שבחו של רבונו ואינו עושה כן, עליו כתוב (ישעי' א') גם כי תרבו תפלה אינני שומע.

זוהר פרשת פנחס (רכד. רועה הנאמן)

תפלות כנגד הקרבנות

אמר רועה הנאמן עתה נצרך להבין איך תקנו תפלות כנגד הקרבנות, אלא שלש תפלות הן, את הכבש אחד תעשה בבקר, כנגד תפלת שחרית שנאמר בה וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם את פני ה', ודרשו החכמים שאין עמידה אלא תפלה, ואת הכבש השני תעשה בין הערבים, כנגד תפלת המנחה שתקן אותה יצחק, זה שאמר הכתוב ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב, ואין שיחה אלא תפלה, תפלת ערבית כנגד אימרים ופדרים שנתאכלין כל הלילה, זה שאמר הכתוב ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש, ואין פגיעה אלא תפלה.

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו
לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ
נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זע"א, אשר בזכות
הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון
מן גלותא".
הנה, **הזדעזעתי** לשמוע מה שכתבו **בעתון** הנקרא של חרדים,
בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו
שאין לבחורים ללמוד זה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש
פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך
הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך
להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה **מקובלני ממרן החזון איש**
זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזה"ק, וחובה קדושה
בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק. ואמרתי לכתוב זאת למו"ר
האדמו"ר כדי לחזק ידיו.
בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

זוהר פרשת בהר (ק')

מצוה זו להקריב תמידים ומוספים לה'

ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לה' וגו'. מצוה זו להקריב תמידים ומוספים לה', אף על פי שהקרבנות כלם לה', הוא נוטל הכל ומחלק הקרבנות למחנות שלו, מהם מחלק לכלבים, אותן קרבנות הפסולים שנותנם לסמא"ל כלב ולמחנותיו, ובשביל זה היתה יורדת צורת כלב לאש המזבח, ומהם לשדים שיש בהם כבהמות, ומהם כמלאכי השרת, ומהם כאנשים, אותן שמעשיהם כשדים מחלק קרבנם לשדים, אלו שמעשיהם כמלאכים מחלק קרבנות שלהם למלאכים, זה שאמר הכתוב את קרבני לחמי לאשי^[עה] שאותן הקרבנות שלהם אין תלויים בבהמות, כי קרבנות הבהמות הם של עמי הארצים, וקרבנות האנשים שהם כמלאכים היינו תפלות ומעשים טובים, קרבנות תלמידי חכמים בעלי מדות והם בעלי סודות התורה והנסתרות הגנוזות שבה, יורד הקב"ה בעצמו לקבל הקרבנות שלהם, שהיא תורת ה' תמימה שכינה הקדושה הנכללת מעשר מדות, והתלמידים של החכמים דבריהם כאכילת שירי מנחות, ויש אחרים המתגברים עליהם, שהתורה שלהם כאכילת מנחות עצמן ולא שירי מנחות, ויש אחרים שהתורה שלהם אכילת קדשים, מאכלים מכמה מינים למלך, וכל מנחות של מאכלי הקרבנות צויה הקב"ה להקריב כולם אליו בבית שלו שהיא השכינה, וזו היא המצוה להקריב קרבנות בבית הבחירה, לקיים (ירמ' ט') כי אם בזאת יתהלל המתהלל וגו'^[ע] משל למלך שהיו עבדיו ונסיכיו ושירי המלכות משלחים לו הרבה מתנות, אמר מי שרוצה לשלח לי מתנה לא ישלח אלא בידי המלכה, לקיים בה (תהלים ק"ג) ומלכותו בכל משלה, ובעבור זה נקראת **השכינה קרבן לה', עולה לה', אשם לה',** ואילו קרבן נדות ויולדות ומצורעים וזבים וזבות, הכל נצרך להקריב להקב"ה ושכינתו, ואח"כ הוא תחלק לכל, זה שאמר הכתוב ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ואפילו מזון החיות כגון קרבן שעורים, מאכל בהמות ומאכל עבדים ושפחות של בית המלך, ואפילו מאכל הכלבים החמורים והגמלים, לקיים בה ומלכותו בכל משלה, ומניין שעל ידה מחלק הכל, שכתוב ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, לפי שהקב"ה ו בן יה כולל יהו, והשתלמות שלו ה, היא עולה לה', קרבן לה', שלמים לה', היא התקרבות שלו ושלמותו, שבה נשתלם יהו להיות הויה, והכל מתהדר בה, ובעבור זה (שמות כ"ב) זובח לאלהים יחרם בלתי לה' לבדו,

זיו הזוהר

המלאכים שנקראים אישים. **עו.** בזאת רמז על השכינה הקדושה שנקראת זא"ת.

שלא לתת ממשלה לצד הטומאה בקרבן, שכל אלהים אחרים בעולם הפרוד הם, ואין להם התקרבות והתיחדות, והקב"ה הפרידם משמו כמו שהבדיל חשך מן אור, זה שאמר הכתוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך, ומי שמקרב להקב"ה מה שהרחיק, כמי שמקרב טמאת נדה לבעלה, וזהו הסוד (ויקרא י"ח) ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב לגלות ערותה, וכל אותן לא תגלה ערותן התקרבות של כל עריות שקולין לעבודה זרה, שכל צדדים האחרים עליהם נאמר (בראשית י') מאלה נפרדו איי הגוים בארצותם, וכתוב ללשונותם בארצותם לגויהם, וכתוב כי שם כלל ה' שפת כל הארץ ומשם הפיצם ה', וכל מי שמקריב איזה קרבן לצדדים אחרים, הקב"ה מפרידו מן שמו, ואין לו חלק בשמו, שהקב"ה בחר את ישראל מכל שאר האומות, זה שאמר הכתוב (דברים י"ד) ובך בחר ה' וגו', והבדיל אותם מהם לחלקו, זה שאמר הכתוב (שם ל"ב) כי חלק ה' עמו, ובעבור זה נתן להם התורה משמו, שכתוב זה שמי לעלם וזה זכרי לדר דר, והרי נתבאר יה עם שמ"י עולה שס"ה, וה עם זכר"י עולה רמ"ח, בכל מצוה ומצוה הקשיר את ישראל בשמו, להיות כל אבר ואבר שלהם חלק גורלו ונחלתו, ובעבור זה זוכה לאלהים יחרם בלתי לה' לבדו.

זוהר פרשת פנחס (רכד):

**אם זכה היה יורד כמו ארי של אש לאכול הקרבן, ואם לא היה יורד שם כמין
כלב של אש - ואף כך כאשר מת האדם אם זוכה יורד בדמות אריה לקבל נפשו
ואם לא בדמות כלב**

אמר מנורה הטהורה, מה שנזכר בחבור הראשון סוד הקרבנות, שכמו גידי הכבד יש בהם גדולים וקטנים ומתפשטים לכמה צדדים ושואבים ויונקים, אף כך בקרבנות, אותן החילות שהם כדמיון שלהם נוטלים אברים ואמורים ופדרים שנתאכלים כל הלילה, הרי אמרת שהקרבנות אין הם נקרבים אלא הכל לה', כמו שנאמר זוכה לאלהים יחרם בלתי לה' לבדו, אלא אף על פי שכל הקרבנות צריכים להקרב לפניו, הוא מחלק לכל המחנות מאכלים של הקרבנות לכל אחד כראוי לו, לשכליים מזון התורה ומשקה היין ומים של התורה, לטבעיים שהם שדים הדומין לבני אדם נותן להם אותן מאכלים הטבעיים, שיוורד אש שלהם לאכול אותם, כמו שביארו החכמים שאם זכה היה יורד כמו ארי של אש לאכול הקרבן, ואם לא, היה יורד שם כמין כלב של אש, ואף כך כאשר מת האדם אם זוכה יורד בדמות אריה לקבל נפשו, ואם לא, בדמות כלב, שעליו אמר דוד (תהלים כ"א) הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי, ולבעבור שיציל הקב"ה גופות של ישראל ונפשותיהם מהם צוה להקריב קרבנות של בהמות, וגופותיהם יהיו במקומם, לקיים (משלי כ"ה) אם רעב שונאך האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים, אבל הקב"ה אינו נוטל אלא רצון הלב ורוח נשבר שלו, זה שאמר הכתוב (תהלים נ"א) זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה^[עז] כדמיון כלי חרס שאמרו בהם נשברו נטהרו, כהני מוחא, לואי לבא, ישראל גופא,

זיו הזוהר

נשברה, ואמר על זה הפירוש דכאן דבני נשא לא ידעי מאי קאמרי, ואולי כונתו דבני נשא לא ידעי שזה הכתוב סובל ב' פירושים.

עז. זה פלא כי מובא לעיל על הפסוק צו את בני ישראל מה שא"ר אבא בדף (רמ.). ששמע מבוצינא קדישא פירוש אחר על הכתוב זבחי אלהים רוח

ונאמר בהם כהנים בעבודתם ולוים בדוכנם וישראל במעמדם, ואם הכבד רוצה להקריב אל חלב חלבים שהם טמאים, אין הוא נוטל אלא שמנינות של חלב טהור, וכדמיון שיש בגוף חלב טהור וחלב טמא, דם צלול בלי פסולת ודם עכור בפסולת, ועורקי הלב הם חילות קדושים, ועורקי הכבד חילות טמאים, אף כך אותן המחנות של יצר הרע והמחנות של יצר הטוב, אלו ממונים על עורקי הלב, ואלו ממונים על עורקי הכבד, ואף כך שתי אומות, ישראל ואומות העולם עובדי כו"ם.

אמר לו רועה הנאמן, יפה אמרת בכל, אבל אפילו ישראל אין כולם שוים, שיש בהם בני מלכים מצד המלכות הקדושה, הכלולה מעשר ספירות ומכל הויות וכנוים, ויש מהם עבדים מצד של עבד שהוא עבדו זקן ביתו^[עז] ויש מהם כבהמות, ונאמר בהם (יחזקאל ל"ד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, ואותן הדומים לצאן צוה הקב"ה להקריב בהמות במקומם לכפר עליהם, ואותן הדומים למלאכים קרבנות שלהם הם המעשים טובים, שממונים עליהם מלאכים שמקריבים אותם להקב"ה במקומם, והם נקראים בנים לה', זה שאמר הכתוב בנים אתם לה' אלהיכם..

זוהר פרשת פנחס (רכה).

כאשר חוטאים אלו שנקראים בנים לה', נסתלק אור הקב"ה מהאותיות של השם הקדוש ונשארות בפירוד, ומה התקון שלהם, התורה, שהיא שמו הקדוש של הקב"ה, לקרב בה האותיות של שם הקב"ה, י בה ו בה, אף כך אותן העבדים שלו מצד של חיות הקודש, בהחטאים שלהם גורמים לו להסתלק מהם, מה התקנה שלהם, להמשיך אור הקב"ה עליהם שיקרבו, אף כך אותן שנתהוו מארבע היסודות, שהם צאנו של הקב"ה, שגרמו להסתלק הקב"ה מהם, תקנה שלהם לקרב אותם להקב"ה, ומפני זה ציוה בכולם קרבן לה' - ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת לך (פא. סתרי תורה)

מערת המכפלה - פתח הגן עדן

צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי. למדנו שעשה הקב"ה ירושלים למעלה כדמיון ירושלים שלמטה, בחומות ומגדלים ושערים הנפתחים, ואותן החומות אשר שם יש עליהם שומרים לשמור שערי אותן החומות, שכתוב (ישעי' ס"ב) על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים וגו', ומיכאל כהן גדול העליון הוא למעלה מכל שומרי השערים של אותן החומות, הנשמה כאשר תצא מעולם הזה אם תזכה נכנסת בגן העדן של הארץ, שנטע הקב"ה עבור רוחות הצדיקים^[עט] כדמיון אותו גן העדן שלמעלה, אשר שם כל צדיקי העולם, וכאשר הנשמה יוצאת מעולם הזה נכנסת במערת המכפלה, ששם הוא פתח הגן עדן, פוגעת באדם הראשון ובאותן האבות אשר שם, אם זכתה שמחים בה ופותחים לה פתח ונכנסת, כיון שנכנסת יושבת שם בגן ומתלבשת בלבוש הצורה שהי' לה בעולם הזה ומתענגת שם, ואם לא זכתה דוחים לה לחוץ.

זיו הזוהר

עח. זה המלאך מט"ט שר הפנים. עט. כפי שמבאר הלאה משמע שקורא כאן להרוח בשם

סוד הנסתרות לחכמי לב נמסר, שלש מדרגות הן שמחוברות זו בזו, ואלן הן. כוחות נפש רוח נשמה ומהותם

נפש זהו הכח שהגוף נבנה ממנו, שכאשר האדם נתעורר בעולם הזה להזדוג באשתו כל אבריו מסכימים ומתוקנים ליהנות בזה, ונפש הזאת והרצון שלה מסכמת לפעולה הזו, והוא משוך כח מן הנפש הזאת ומכניסו שם באותו הזרע שמזריע, ומפני הרצון והמשכת כח הנפש שנמשך שמה נמשך עוד כח אחר שמה מאותן המדרגות שלמעלה שנקראות אישים, ונכנס כח ההוא בהמשכת כח הנפש שבאותו הזרע ונבנה ממנו הגוף, וזה הוא כח הראשון התחתון מאותן הג' כחות, ולפי שנפש הזאת נתקרבה בדבקות של יסוד הגוף, הקרבן שנקרב לכפר על [הנשמה] [הנפש, ככתוב (ויקרא ד') ואם נפש אחת תחטא, ונפש כי תחטא] ניתן ממנו חלק לאותן מדרגות האישים, לפי שהמשכת כח העליון של זאת הנפש בא מהם, וזהו שכתוב את קרבני לחמי לאשי, מהו לחמי לאשי, שנותן מזון לאישים שלי, ולפי שזה כפרת הנפש נוטלים ממנו חלקם, וכאשר מת האדם בעולם הזה, נפש ההיא אינה עוברת מן הקבר לעולם, ובכח שאינו ידוע מספרים המתים זה עם זה.

רוח הוא המקיים להנפש בעולם הזה, והוא נמשך מהתעוררת הנקבה אל הזכר כאשר הם בתשוקה אחת, ואז היא מעוררת בתשוקתה המשכת זה הרוח מלמעלה, כדמיון שהנקבה מזרעת זרע על ידי תשוקתה אל הזכר, וזה סוד הכתוב (קהלת י"ב) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה, שזה הרוח כאשר יוצא מזה [הגוף] [העולם] הוא נפרד מן הנפש, נכנס לגן עדן שבזה העולם ונתלבש שם בלבוש מתוך אויר הגן, כמו שמתלבשים מלאכים עליונים כשיורדים לזה העולם, לפי שהם מן רוח ההוא נעשו, שכתוב (תהלים ק"ד) עושה מלאכיו רוחות וגו', אף כן מתלבש הרוח בגן עדן התחתון בהצורה של זה העולם, ושם מתענג בכל התענוגים, בגן עדן הזה יש צורות ותמונות של זה העולם, ויש צורות ותמונות של עולם העליון, ושם כל אותן הצדיקים הולכים ומתענגים, ובראשי חדשים ושבתות הם מבקשים לעלות למעלה, ובאמצע הגן יש עמוד אחד מרוקם בכל גוונים, וזה הרוח כאשר מבקש לעלות מתפשט שם מן הלבוש ההוא, נכנס תוך העמוד ההוא ועולה למעלה לתוך המקום ההוא שיצא ממנו, ככתוב והרוח תשוב אל האלהים וגו', ונוטל אותה מיכאל כהן גדול העליון ומקריב אותה קרבן בושם לפני הקב"ה, ויושבת שם ומתענגת בצרור החיים ההוא, שכתוב עין לא ראתה אלהים זולתך וגו', אחר כך הוא יורד לתוך גן עדן התחתון, ומתלבש בלבוש ההוא ומתענג בכל התענוגים, ויושב שם מעוטר פי שנים מכמה שהיה מקודם.

נשמה היא כח עליון על כל אלה, והיא נמשכת מכח הזכר, סוד עץ החיים, והיא עולה למעלה מיד^[פ] וכל אותן שלש המדרגות נקשרות יחד זו בזו בגוף האדם, וכאשר מתפרדין כלן עולות וחוזרות למקום ההוא שיצאו ממנו, כאשר זה הרוח יוצא מזה העולם ונכנס לתוך המערה שאדם הראשון והאבות שם, הם נותנים לו פנקס לסימן ונכנס לפני

זיו הזוהר

נשמה. פ. פירוש מיד לאחר מיתה, ואצל צדיקי עולם גם בחיי הגוף יש להם כח הזה.

גן העדן^[פא] כאשר יקרב שמה מוצא הכרובים ואותו להט החרב המהפכת, **אם הוא זכאי מביטים בפנקס הסימן שלו ופותחים לו פתח ונכנס, ואם לא, דוחין אותו החוצה**, שם בגן עדן כל הזמן שישוב שם הוא מתלבש בהצורה של זה העולם, ובראשי חדשים ושבתות כשהוא מבקש לעלות עם הצדיקים אשר בגן העדן, נותנים לו פנקס לסימן ועולה בתוך העמוד ההוא, שם פוגע באותן שומרי חומות ירושלים, אם הוא זכאי פותחין לו פתח ונכנס, ואם לא, נוטלים ממנו אותו פנקס הסימן ודוחין אותו החוצה, חוזר לגן ואומר (שיר ג') **מצאוני השומרים הסובבים בעיר וגו' נשאו את רידי מעלי, זה הוא פנקס הסימן שנטלו ממנו, שומרי החומות, אלה הם שומרי חומות ירושלים שלמעלה**.

זוהר פרשת לך (פט):

מי יודע רוח בני אדם העולה הוא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ
פתח רבי חגאי ואמר **כתוב את קרבני לחמי לאשי וגו'.** את קרבני, זה קרבן בשר שנקרב לכפר דם על דם בשר על בשר, לפי שכל הקרבנות אין נקריבים אלא בשר לכפר על בשר, וכך שמעתי אם אדם חטא בהמה מה חטאת, שאמר הקב"ה אדם כי יקריב מכם קרבן לה', למה, אלא שהקב"ה עשה את רוח האנשים ורוח הבהמה, והבדיל זה מן זה, ולפיכך כתוב (קהלת ג') **מי יודע רוח בני אדם העולה הוא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ, ודאי נבדל זה מן זה, טרם שחטא אדם מה כתוב, ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע וגו', וכתוב לכם יהיה לאכלה, ולא יותר, כיון שחטא ויצר הרע נכנס בגופו ובכל אותן התולדות עשה בהם דין, ואח"כ ראה נח שהרי הגוף נבנה ממקום יצר הרע הקריב קרבן, כמו שהקריב אדם, מה כתוב וירח ה' את ריח הניחוח וגו', וכתוב כי יצר לב האדם רע מנעוריו, אמר הקב"ה מכאן ולהלאה כיון שהגוף נבלע בו יצר הרע ההוא, יתענג הגוף כפי הראוי לו ויאכל בשר, ככתוב כירק עשב נתתי לכם את כל, כאשר אכל בשר התענג בשר שלו ונתערב זה בזה ונתגדל הגוף ממנו, ומזה העונג חטא הגוף בכמה חטאים, אמר הקב"ה בשר אכל והבשר נתגדל ממנו ובו חטא, לפיכך כפרה על גופו בשר, וכיון שהבשר שאכל עשה דם לגופו, לפיכך הדם שיוצא מן בשר ההוא לחוץ הוכן לכפר על הדם שנעשה ממנו, שכתוב (ויקרא י"ז) **כי הדם הוא בנפש יכפר. כתוב צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני, וכתוב (שם א') תקריבו את קרבנכם, מה בין זה לזה, אלא קרבני, כגון שלמים הבאים על שלום [ותמידים ומוספים], קרבנכם, כגון חטאות ואשמות הבאים על חטא ואשם, לפיכך את קרבני, זה הבשר, לחמי, חלות ונסכים, ריח, זה הקטרת, ניחוח, זה הנחת רוח שעושה הכהן בכוונות השם הקדוש, והלויים בכוונתם של השיר והשבחה, תשמרו להקריב לי במועדו, מהו במועדו, אם תאמר בכל יום בבקר ובערב, למה אמר****

זיו הזוהר

אומנותו, ואם למדן אצל למדנים, כדאיתא במד"ר קהלת עה"פ מה יתרון העושה וגו', כל אינש ואינש לא משרין ליה אלא עם בעלי אומנותיה, ועוד אפשר לפרש שזה סימן לאיזה שבט שייך שורש

פא. ענין זה הפנקס לסימן אפשר לפרש שהוא כעין ספר קטן לסימן לאיזו מחלקת אנשים הוא שייך לתת לו שם בגן עדן מקום אצל אותן האנשים מאותה המחלקה, אם הוא אומן ישכן אצל בעלי

במועדו^[פב] אלא מועדו השולט בזמן ההוא, עת רצון שנמצאת למעלה במדרגה ידועה, ולכך כתוב במועדו, כאשר קרבן נקרב כולם נוטלים חלק, ונפזרים הקליפות לכל צד, היחוד מתקרב ונתיחד והמנורות נוארות, ונמצא שפע ורצון בכל העולמות, והקב"ה נמצא בסוד היחוד כראוי, ע"כ סתרי תורה.

זוהר פרשת פנחס (רמד)

מִי שֶׁמְזַלְזֵל בְּלַחֵם וּמִשְׁלִיכֵהוּ עַל הָאָרֶץ עֲנִיּוֹת רֹדֶפֶת אַחֲרָיו וּמִמֶּנָּה אֶחָד נִפְקֵד עַל זֶה וְהוּא רֹדֵף אַחֲרָיו לְתֵת לוֹ עֲנִיּוֹת

וְעִשְׂרִית הָאִיפָה סֶלֶת לַמִּנְחָה. עשירית האיפה למה, אלא עשירית האיפה כנגד מדת המלכות שהיא מדרגה העשירית, סלת למנחה, להעלות סלה הזאת לפני מלך העליון בין שתי הזרועות^[פג] שהיא לחם סלת, והיא נקראת לחם, ולפי שהיא הלחם לא נפקד על הלחם של חמשת המינים שהם חטה ושעורה ושיפון וכו' שר העולם, אלא הקב"ה בלבדו, ולפיכך מי שמזלזל בלחם ומשליכו על הארץ עניות רודפת אחריו, וממונה אחד נפקד על זה והוא רודף אחריו לתת לו עניות, ולא יצא מן העולם עד שיצטרך לבריות, ועליו כתוב (איוב ט"ו) נודד הוא ללחם איה, נודד הוא וילך מטולטל וגולה ממקום למקום, ללחם איה הוא, ואין מי שישגיח עליו, מי שירחם עליו.. כלולה בשמן כתית, בשמן^[פד] בשמן ההוא שנמשך ויוצא מלמעלה -.

זוהר פרשת (רמד. רועה הנאמן)

אמר רועה הנאמן אם מי שמזלזל בפירורי לחם ומשליכם במקום שאין נצרך עונשו כך, כל שכן מי שמזלזל בפירורים של המוח שהן טיפות הזרע, וזורקן על הארץ, שנאמר בהן כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ, או שזורקן בנדה או בבת אל נכר או בשפחה או בזונה, וכל שכן וכל שכן מי שמזלזל בפירורי לחם של התורה, שהן קוצי האותיות ותגי האותיות, שאמרו עליהם כל המשתמש בתגא חלף, כל שכן מי שמוסר רזי התורה וסתרי קבלה וסתרי מעשה בראשית או סוד האותיות של שם המפורש לאנשים שאינם מהוגנים, ששולט עליהם יצר הרע אשה זונה, שנאמר עליה (משלי ו') כי בעד אשה זונה עד ככר לחם, ואין לחם אלא כ"ב אותיות התורה, ואין ככר אלא אפילו הלכה אחת.

זי הזוהר

בלי הזדווגות עם התפארת שהוא האות וא"ו אז נקראת מלכת חסר וא"ו, ובהזדווגות עם התפארת אז היא מלכות מלא וא"ו, וזהו שאמר כאן להעלות הסל"ת, דהיינו מלכת בלי וא"ו לפני מלך העליון שהוא התפארת להיותה מלכות מלא וא"ו, ובזה יובן מה שאמר שהיא לחם סלת, וכידוע שאשה נקראת לחם. **פד.** שמן נקראת השפע שנשפעת מהזדווגות אבא ואמא, אות ה"י עם אות יו"ד של השם הוי"ה, דהיינו חכמה ובינה.

נשמתו, כי אולי גם שם איש על דגלו יחנו. **פב.** כי הלא אומר הלאה בפירוש את הכבש אחד תעשה בבקר וגו'. **פג.** פירוש להעלות מדת המלכות בין שתי הזרועות שהן הספירות חסד וגבורה שתהיה לעומת התפארת מלך העליון והיינו יחוד קב"ה ושכינתיה, אות ה"ה של השם הוי"ה עם אות וא"ו בהזדווגות, ומה שקורא למלכות בשם סלת נראה לי כי סל"ת בגי' מלכ"ת, וכמה פעמים נזכר בתורה ובנביאים מלכת בלי וא"ו, ויש לומר שכאשר היא

פה. בכל אלו הדרשות נדרש משמעות כחית מלשון דוחק וצער, ושמן רמז על חכמת התורה. **פו.** כאן דורש שמן על השפע העליונה הנשפע למדת המלכות על ידי ספירת היסוד שנקרא צדי"ק חי העולמים. **פז.** ג' יודי"ן הן, א', יו"ד של אדני, ב', יו"ד של הוי"ה, ג', יו"ד של אהי"ה. **פח.** קשיא ליה דאם הכונה רק על הקרבן תמיד שנקרב על המזבח, אם כן מה זה העשויה בהר סיני, ומתרץ שמרמז על

עליה קרבנו קערת כסף אחת^[צג] אין מדרגה שתתקרב להוי"ה בלעדה, ואין תפלה ומצוה מכל מצות התורה וכל קרבנות ועולות בלעדה, וכל מדרגות של הספירות אין מתקבלות לפני הוי"ה בלעדה, ולפיכך נאמר עליה בזא"ת יבא אהרן אל הקדש, ולפיכך כתוב (ירמ' ט') כי אם בזא"ת יתהלל המתהלל, היא נקראת שלמים שהיא השתלמות של השם הוי"ה בכל מדרגה ומדרגה, היא ה מן אהיה, ה מן יהוד, מ מן אלהים, י מן אדני, י מן שדי, סוף של כל הוי"ה וכנוי, ובעבור זה נאמר בה (קהלת י"ב) סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור, היא סוף העשר ספירות, י"ם סו"ף, שלימות העליונים והתחתונים, היא השער ליכנס לכל חכמה לכל כנוי והוי"ה, וליכנס בכל ספירה וספירה, היא הידיעה של הכל, ובלעדה אין רשות לשום בריה להשגיח באיזו חכמה שבעולם, עליה נאמר (תהלים קי"ח) זה השער לה' צדיקים יבאו בו - ע"כ רעיא מהימנא.

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבריו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. -
 ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

זוהר פרשת אחרי (עט:)

בשבת קודש - צריך לכון הלב למעלה למעלה יותר משאר הימים

עלת שבת בשבתו על עלת התמיד ונסכה. אמר רבי שמעון כתוב (ישעי' ס"ו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו', מפני מה נדמה זה לזה, אלא הכל במדרגה אחת עולה, זה מזדוג בזאת^[צד] **ושמחה של זה בזה** אינה נמצאת אלא כאשר נתגלה הקדמון הקדוש^[צה] ואז שמחת הכל, ולמדנו כתוב מזמור שיר ליום השבת, ליום השבת ממש^[צו] זה השבח שמשבח הקב"ה, **ואז שמחה נמצאת והנשמה נתוספת**, שהרי הקדמון הקדוש נתגלה והזדוגות תזדמן, אף כל במולד הלבנה, שהרי מאיר לה השמש בשמחת ההארה של הקדמון הקדוש מלמעלה, לפיכך זה הקרבן הוא עליון יותר, לבעבור שיומתק הכל ויהיה נמצא שמחה בעולם, ולכך הביאו עלי כפרה, על"י דוקא הענין^[צי] למדנו כתוב **עלת שבת בשבתו על עלת התמיד ונסכה**, שצריך לכון הלב למעלה למעלה יותר משאר הימים, ולכך על עלת התמיד, ע"ל דוקא^[צח] למדנו כתוב בחנה (שמואל א' א') ותתפלל על ה', ע"ל דוקא, לפי שישועת הבנים במזל העליון הקדוש תולה כמו שנתבאר^[צט] **ואין לך דבר בתורה או אות קטנה בתורה שלא יהיה נרמז בה חכמה עליונה, ותולה ממנה תלי תלים סודות של החכמה העליונה**, זה שאמר הכתוב (שיר ה') קוצותיו תלתלים, וזה נתבאר.

זוהר פרשת פנחס (רמב. רועה הנאמן)

בכל יום נצרך לשלח מתנה למלך על ידי המלכה

עולת שבת בשבתו על עלת התמיד ונסכה. מצוה זו להקריב מנחה בכל יום, ולהקריב קרבן מוסף שבת, ואחריו להסדיר לחם הפנים ולבונה וקרבן מוסף בראש חודש, מנורה הטהורה, בכל יום נצרך לשלח מתנה למלך על ידי המלכה, ואם היא ברשות בעלה נצרך תוספת, כגון מוסף בשבת ובראש חודש, ומוסף דכל יומין טבין..

זיו הזוהר

יותר, והענין שתקון זה הקרבן של ר"ח מגיע למקום יותר גבוה מספירת התפארת ששורשה הוא השם הוי"ה ב"ה. **צח.** וכן דורש בקרבן השבת שמשמעות ע"ל ענינו למעלה מעל היותר. **צט.** וכן דורש בתפלת חנה, ע"ל ה', שענינו למעלה מהשם הוי"ה ב"ה והיינו מזל העליון שנקרא עתיקא, ולא

צד. פירוש תפארת במלכות, כי יום השבת היינו תפארת, וראש חודש היינו מלכות, יום טוב לנשים. **צה.** זו הארת מדרגות של ספירת הכתר. **צו.** כונתו שאין כאן הפירוש שאחר מזמר לכבוד יום השבת, אלא שיום השבת עצמו מזמר לכבוד הארת הכתר. **צז.** דורש על"י במשמעות למעלה

זוהר פרשת פנחס (רמב).

בשבת ויום טוב תקנו לומר במוסף כתר יתנו לך

ובשבת ויום טוב תקנו לומר במוסף כתר יתנו לך ה' אלהינו, שהשם הויה מוכתר על כל ישראל בכתר שלו שהוא כתר עליון, וזו היא נשמה יתירה של כל ישראל בשבתות וימים טובים, וזה הוא בדרך כלל לכל ישראל יחד, אבל בדרך פרט לכל אחד מישראל כך תרד אליו נפש יתירה כפי מדרגתו לפי מעשיו, אם הוא חסיד נותנים לו נפש יתירה ממדת החסד כפי המדרגה שלו, אם הוא גבור ירא חטא נותנים לו נפש יתירה ממדת הגבורה, ואם הוא איש תם נותנים לו נפש יתירה ממדת האמת, ונפש יתירה זו ממדרגת המלכות שהיא כלולה מעשר ספירות, וגם כפי מדתו של אדם, אם הוא נשיא ישראל או חכם או מבין בחכמה או בתורה, שנאמר בה (משלי א') להבין משל ומליצה, או בנביאים או בכתובים, כך נותנים לו נפש יתירה שנקראת כתר מלכות, ואם הוא חכם כמו שביארנו דהיינו המחכים לכל אדם, כמו שכתוב (תהלים ק"ד) כלם בחכמה עשית, נותנים לו נפש יתירה משם, ואם הוא מבין דבר מתוך דבר בתורה, נותנים לו נפש יתירה מבינה, ואם הוא חכם בנביאים ובכתובים, נותנים לו נפש יתירה מנצ"ח והו"ד, ואם הוא צדיק גמור הנוטר אות הברית אות השבת אות הימים טובים אות תפילין, נותנים לו נפש יתירה מצדי"ק, ובכל מקום נפש יתירה מן מלכו"ת, ואם הוא אדם מכל אותן המדות, נותנים לו כתר בשם הויה.. מעולם שהוא בחינת זכר, שהוא התפארת, מלך מוכתר בכתר עליון, שבו ימלך בשכינתו שהיא נפש יתירה, והכתר הוא נשמה יתירה.. וזו היא הנשמה שנתוספת ביום השבת, ולפי שעלת העלות מופלא ומכוסה בכתר הזה, ומתפשט בשם הויה, בשבתות וימים טובים אין בהם ממשלה לסמא"ל ולנח"ש ולכל הממונים שלו, ואין בהם ממשלה להגיהנם נקבה הרעה של סמא"ל ולא להמחנות שלו, כולם נטמרים מלפני המחנות של המלך, כדמיון שיהיו נטמרים אומות עכו"ם שבעולם כאשר יתגלה המשיח, זה שאמר הכתוב (ישעי' ב') ובאו במערות צורים, (שם ז') ובנקיקי הסלעים, ע"כ רעיא מהימנא.

זוהר פרשת פנחס (רמח).

ובראשי חדשיכם תקריבו עולה לה' וכי כמה ראשים יש להלבנה, והלא אין ראש להלבנה אלא השמש שהוא ראש אליה^[ק] אלא שני הראשים בכל ירח וירח, והם יעקב ויוסף שמחדשים בהשפעת הארה על הלבנה^[קא] וע"כ נצרך לחדש לה פרים בני בקר שנים.. ואיל אחד, זה נגד האיל של יצחק, וכי אברהם להיכן הלך, אלא לפי שנתעורר שם עשו נסתר

וזהו הזוהר

וספירת התפארת נקראת בשם שמש, וכיון שאין התפארת יכול להשפיע במלכות אלא על ידי ספירת היסוד לכן שניהן נקראין ראשים לה', יעקב היינו תפארת, ויוסף היינו יסוד, וכדי לעורר למלכות אותן ב' כחות בהתחדשות הארת שפע אליה נקריבים פרים בני בקר שנים, וכן שאר הקרבנות לעורר כח השפעת שאר ספירות למלכות, כי יסוד הוא עם נצח והוד כמובן למבין,

מזל התחתון שהוא בכוכבי השמים. ק. קשיא ליה הלשון רבים ראשי, שהיה לו לומר ובראש חדשיכם, והיה מובן שזה כל יום ראשון של חדשיכם, ואם נרצה לתרץ שזה מרמז על כוחות שבשמים שנקראים ראשים להלבנה, הלא רק כח אחד יש שם שנחשב לראש אליה והוא השמש, כידוע שכל אור הלבנה הוא מן השמש. קא. מתרץ שזה רמז על פי סוד שספירת המלכות נקראת בשם לבנה

אברהם שלא יראה אותו^[קב] ושלשה עשרנים סלת, נגד ג' מדרגות הראשונות שלה, שכל אחת ואחת נכללת מעשר כדמיון שלמעלה^[קב] עשרונים, שכל אחת נכללת מעשר, ושעיר עזים אחד לחטאת לה', מפני מה נקרא חטאת, לפי שהוא חטאת ומצד של חטאת הוא, אמר רבי אלעזר והרי כתוב לה', (שם.) אלא לה' נקרב בודאי, שנאמר (במדבר כ"ט) ושעיר עזים אחד חטאת לכפר עליכם^[קד] להכניע פנים [הרעים], והכל נקרב לקדושה, אלא שניתן חלק אחד לסמא"ל והוא אוכלו, ואין לו אחיזה בשאר הקרבנות, וזה הקרבן בלבדו שאין משתתף אחר עמו לאכל ממנו, הוא נהנה מתוך סעודת המלך בחלק זה, ועל כן הוא שמח ונפרד מישראל ואינו מקטרג עליהם, ואם לא היה מיעוט הלבנה לא היו נותנים לו בסעודת המלך מאומה, וכי במיעוט הלבנה מה הוא עושה, אלא שמתקרב ויונק ונוטל כח לעמו מתוך צד השמאל של הלבנה ונתחזק בו^[קה] ובשעיר זה נפרד מהכל ונהנה בזה, ולפי שהקב"ה הקטין את הלבנה נותנים לו שעיר הזה, כדי שיפרד ממנה ולא יתקרב לקדושה, ולכך למדנו שאמר הקב"ה הביאו עלי כפרה, עלי, בשבילי שהקטנתי אותה, ובעבור סבתי אתם צריכים לזה.

זוהר פרשת פקודי (רסו).

הצדיק כפרה הוא בעולם והוא קרבן ממש, זכאים הם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא

אמר רבי שמעון בוא וראה בכל ראש חודש כאשר הלבנה תתחדש נותנים לו לאותו קץ כל בשר חלק אחד יותר על הקרבנות שיתעסק בו וישתמש בחלקו, ויהיה הצד של ישראל בלבדם, כדי שיהיו דבקים במלכם, וזה הוא השעיר לפי שהוא חלקו של עשו, שנאמר בו (בראשית כ"ז) הן עשו אחי איש שעיר, וע"כ הוא משתמש בחלקו וישראל הם משתמשים בחלקם, לפיכך כתוב (תהלים קל"ה) כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו, ובוא וראה אותו קץ כל בשר כל רצונו אין הוא אלא בבשר תמיד, ולפיכך התקון של בשר תמיד הוא אליו, וע"כ נקרא קץ כל בשר, וכאשר הוא שולט על הגוף שולט ולא על הנשמה, הנשמה תעלה למקומה והבשר ניתן למקום הזה, כדמיון הקרבן שהמחשבה עולה למקום אחד והבשר למקום אחד, והאדם שהוא צדיק הוא קרבן ממש לכפר, ואחר שאינו צדיק לא, לפי שמום בו, שנאמר (ויקרא כ"ב) כי לא לרצון יהיה לכם, וע"כ הצדיק כפרה הוא בעולם והוא קרבן ממש, זכאים הם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

זיו הזוהר

הקושיא אמאי נקרא חטאת, כי בתירוץ הראשון שנקרא חטא לפי ששעיר מסטרא דחטאת הוא אין מתורץ עוד למה כתבו חטאת לה', ועתה מתורץ הכל שנקרא חטאת לפי שבא לכפר על ישראל ככתוב בשעיר ר"ח של ר"ה בפירוש ושעיר עזים אחד חטאת לכפר עליכם, וכתוב לה', להודיע שאף שניתן השעיר לסטרא דחטאת מ"מ ההקדשה צריך להיות לה'. **קה.** היינו מצד מדת הדין הקשה בחינת שמאל שבמדת המלכות, וצריך לדעת שכל לבנה סיהרא וירח שנזכר כאן המכוון על מדת המלכות.

והאיל נקרב לעורר אלהי כח הארת השפע מספירת הגבורה שהיא מדת יצחק. **קב.** פירוש שלא תהיה יניקה לעשו מן ספירת החסד שהו אמדת אברהם. **קג.** ג' הראשונות שלה היינו חב"ד של ספירת המלכות שיתחננו לקבל שפע הארה העליונה על ידי הקרבת ג' עשרנים סלת, וכבר נזכר שסלת רמז על מלכות, ואומר כגונא דלעילא היינו כמו שבעלמא דדכורא יש עשר ספירות וכל אחת כלולה מעשר, אף כך בעלמא דנוקבא מדת המלכות שנקראת לבנה יש עשר ספירות וכל אחת כלולה מעשר, ולפיכך נקראין עשרונים. **קד.** בזה מתרץ

תוספתא ח"ב. רועה הנאמן

מצוה זו להקריב קרבן שהוא בעבור חידוש הלבנה בכל חודש וחודש, ובזמן חידושה לקרב חביבות למעלה ולמטה, ולהעביר הזוהם מבית המקדש

ובראשי חדשיכם תקריבו עליה לה' וגו', ושעיר עזים אחד לחטאת לה' וגו'. מצוה זו להקריב קרבן שהוא בעבור חידוש הלבנה בכל חודש וחודש, ובזמן חידושה לקרב חביבות למעלה ולמטה, ולהעביר הזוהם מבית המקדש^[ק] הקרבן של ראש חודש עולה למעלה, בשביל להמשיך הארת הפנים ממקור העליון למטה, ונצרך לזה מפני מיעוט וקטנות של הלבנה, וזה השעיר של ראש חודש מעביר הזוהם ומסלקו שלא יכסה להלבנה, ואז נמשך שפע אור אליה מלמעלה למטה, והלבנה מאורת כראוי, לפי שהשעיר מפנה הזוהם תמיד מן המקדש, וגורם להמשיך הארה מלמעלה למטה, וקרבן זה עולה למעלה, ולפיכך כתבו בו לחטאת לה', מפני זוהם ההוא שמכסה להלבנה^[ק] והוא הסוד שנאמר לפתח חטאת רובץ, ואם תשאל למה כתוב לחטאת לה'^[קח] אלא ודאי שאותו השעיר מעביר לחטאת ההוא, וגורם להמשיך הארה מלמעלה, וזהו שכתבו ושעיר עזים אחד לחטאת לה', לחטאת, להעבירו מן המקדש, לה', להמשיך הארה מלמעלה, שכאשר חטאת ההוא נפרד אורה ושמחה יורדות מלמעלה למטה, וע"כ עולה קרבן זה למעלה, וקרבן זה נקרא כפרה, לנקות המקדש ולהעביר הזוהם, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת פנחס (רמט).

האילה בזמן שהעולם נצרך למטר מתאספים אליה כל שאר החיות, והיא תעלה על ראש הר גבוה, ומרכנת את ראשה בין ברכיה וצועקת צעקה אחר צעקה, והקב"ה שומע קולה ונתמלא רחמים ומרחם על העולם

ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש פסח לה'. רבי אבא פתח (תהלים מ"ב) כאיל תערג על אפיקי מים כן נפשי תערג אליך אלהים, כתוב כאן איל וכתוב שם (תהלים כ"ב) אילת השחר, לפי שיש זכר ויש נקבה, והכל אחד, שזה האיל נקרא בלשון זכר ונקרא בלשון נקבה, זה שאמר הכתוב כאיל תערג, ולא כתוב יערג, אילת השחר, מהו אילת השחר, אלא זו היא חיה אחת רחמנית^[קט] שאין בכל החיות שבעולם כמוה, לפי שבזמן שנדחת לה השעה ונצרכת למזון לה ולכל החיות, היא הולכת למרחוק לדרך רחוק, ומביאה ומוליכה מזון, ואינה רוצה לאכול עד שתחזור ותבא למקומה, מפני מה, כדי שיתאספו אצלה שאר החיות ותחלק להם ממזון ההוא, וכאשר היא באה מתאספין אצלה כל שאר החיות, והיא

והאילה בזמן שהעולם נצרך למטר מתאספים אליה כל שאר החיות, והיא תעלה על ראש הר גבוה, ומרכנת את ראשה בין ברכיה וצועקת צעקה אחר צעקה, והקב"ה שומע קולה ונתמלא רחמים ומרחם על העולם

קט. כל מה שנזכר כאן היה היינו מדת המלכות והשכינה הקדושה מולדת האומה הקדושה עם ישראל להיותם עם הנצחי בעולם בלבדם, והולידה אותם בגאולת מצרים בחודש ניסן, ומדת המלכות היא המחלקת השפע שמקבלת מגבוה לשאר החיות, היינו הע' שרים, עבור שאר האומות, ולארבע החיות שבמרכבה עבור כל יצורי תבל, וע"ז נאמר ומלכותו בכל משלה, ובשביל שהיא פועלת

קו. זוהם היינו הקליפה השואפת תמיד להיות לה יניקה מן הקדושה. **קז.** לפי זה ידרש משמעות חטאת מלשון חטוי ונקיון. **קח.** שהיה לו למימר לחטאת בלבד, ומתרץ שמרמז ב' ענינים, להפריד על ידי זה סטרא דחטאת מן המקדש, ולהמשיך הארה להלבנה דהיינו המלכות מעולמות העליונים בכח חדש, וכל זה ענין חודש הלבנה שלמטה המרמז על התחדשות כח הלבנה דלעילא שהיא מדת המלכות.

עומדת באמצע ומחלקת לכל אחת ואחת, והסימן (משלי ל"א) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, וממה שמחלקת להם היא שבעה כאילו אכלה מאכל יותר מכלן.. ובזמן שהעולם נצרך למטר מתאספים אליה כל שאר החיות, והיא תעלה על ראש הר גבוה, ומרכנת את ראשה בין ברכיה וצועקת צעקה אחר צעקה, והקב"ה שומע קולה ונתמלא רחמים ומרחם על העולם, והיא יורדת מראש ההר ובורחת ומסתרת עצמה, וכל שאר החיות רצין אחריה ואין מוצאין אותה, זה שאמר הכתוב כאיל תערג על אפיקי מים, מהו על אפיקי מים, על שיצאו המים מן הנהרות ונתיבשו, והעולם צמא למים, אז כאיל תערג.. וכאשר יבא הבקר שנקרא שחר יבאו לה חבלי הגלות, ובעבור זה נקראת אילת השחר, על שם החשכות טרם הבקר, שחבלים לה כיולדה, זה שאמר הכתוב (ישעי' כ"ו) כמו הרה תקריב ללדת תחילת זעק בחבליה וגו'... (דף רמט.) ובחדש הראשון, מהו חדש הראשון, זה הוא החדש שהחיה ההיא נתגלתה בו ונתחזק בו ויצאה לעולם, בארבעה עשר יום, בארבעה עשר, אלו שאר החיות שהן עשר עשר לכל צד בארבעה צדי העולם^[ק] ובספרי הקדמונים כך נכר, היא בעלת עשר, ואחת לכל צד בד' צדדים הן ארבעה עשר^[קיא] וכאשר אותן ארבע מתחברות ומתקנות עם אותן העשר בצד הימין, אז ארבעה עשר בשמחה שנתתנה חיה זו בתיקוניה.

זוהר פרשת (רנא).

רבי שמעון פתח ואמר כתוב (תהלים ס"ח) גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים וגו', גער חית, זו החיה שנאחז בה עשו, קנה, למדנו שביום שלקח שלמה המלך את בת פרעה בא גבריא'ל ונעץ קנה בים הגדול, ועליו נבנה עיר רומי, מהו קנה, זה הזכר של חיה רעה ההיא, שיש לו צד קטן באחדות הקדושה, (דף רנב.) וזה הוא הקנה שנעץ בים הגדול, ולפיכך יש לה כח לשלט על העולם, ועל ממשלה זו כתוב (ישעי' י"ט) קנה וסוף קמלו, קנה שהוא המושל והראש לכל מלכי העולם, ועוד קנה, שעתיד הקב"ה לשבר את הקנה ההוא כדמיון זה, שישבר הרגל של ק מן קנ"ה וישאר הנ"ה, (ישעי' מ') הנה ה' אלהים בחזק יבא וזרועו משולה לו הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו, מהו ופעולתו, זו הפעולה של ק ההיא שישבר אותה, וזו היא הפעולה לפניו, הוא ישבר רגלה ויהיה הנ"ה, (שם מ"א) ראשון לציון הנה הנם ולירושלים מבשר אתן.

זי זוהר

שאמרו חז"ל האבות הם הן המרכבה, שהם אברהם יצחק יעקב דוד. **קיא.** זה פירוש אחד על הרמז של ארבעה עשר, והיינו שזאת החיה מדת המלכות היא כוללת עשר ספירות, ועם ד' החיות שבד' צדי המרכבה הוא ארבעה עשר, וכאשר הן מתחברות להיותן יונק מצד הימין של מדת המלכות, והיינו בחינת החסד שבה אז הכל בתיקון ובשלימות הראוי, ולכן בשמחה רבה מן האור הגדול שנשפע מעולמות העליונים, וכך היה בגאולת ישראל.

המשכת השפע ומחלקת לכל נקראת כאיל תערג, ובשביל החבלי לידה שלה בגאולת ישראל נקראת אילת השחר. **קי.** אפשר לפרש הכונה על ד' החיות שבמרכבה, אריה שור נשר אדם, כל אחת נכללת מן עשר ספירות בארבעה צדי העולם דרום צפון מזרח מערב ולעומתן ד' ספירות חסד גבורה תפארת מלכות, ודורש משמעות בארבעה עשר ד' פעמים עשר, לרמז שע"י גאולת ישראל נתחזקה המרכבה שהיא כוללת ארבעה פעמים עשר, והיינו על דרך

זוהר פרשת (רמט. רועה הנאמן)

ובחודש הראשון, איזה ראשון, זה ניסן, בו הולידה חיה ההיא, לקיים מה שדרשו חכמי המשנה בניסן נגאלו ובניסן עתידים להגאל, ובי"ד שלו, (שמות י"ז) ויאמר כי כי יד על כס יה, שם נשבר להכרית זרע של עשו עמלקים, בזמן שהוא משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח, משכו (הושע ז') משך ידו את לוצצים, בזמן שהוא (יחזקאל י"ג) כה אמר ה' אלהים הוי על הנביאים הנבלים וגו', ואומר (שם) ואל אדמת ישראל לא יבאו[ק"ב] ואלה הם רועי שקר שלצאן קדשים, רשעים פרנסי הדור, ובשביל זה נאמר עליהם (הושע ב') הנה אנכי מפתיה והולכתי המדברה, וכתוב (יחזקאל כ') ונשפטתי אתכם שם פנים אלפנים כאשר נשפטתי את אבותיכם, שהמית אותם במכת חשך, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת אמור (צו:)

וע"כ מנחה חדשה נקראת, מה הטעם, לפי שהתחדשות העליונים והתחתונים הוא והתחדשות המלכות

וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' וגו'. פתח רבי שמעון ואמר (תהלים צ"ח) מזמור שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה, שיר חדש נקרא[ק"ג] ובעבור זה בהקריבכם מנחה חדשה, שם מנחת קנאות[ק"ד] כאן מנחה חדשה, שחדוש הכל כאן, קשר הכל שלמעלה ושלמטה[קט"ז] קשר האמונה, ועל כן יעקב איש תם נתעטר בכתרו והתורה ניתנה, וכאשר מביאים בכורים אל הכהן היה צריך האיש לדבר ולפרש הדברים הנאמרים על עץ ההוא שבארץ, שנשתלם כדמיון שלמעלה ב"ב גבולים בשבעים ענפים[קט"ז] ובקש להאבידם לבן הארמי שנפגם העולם על ידו, והקב"ה הצילו ונתעטר בבניו כמו שביארנו, לבעבור עץ ההוא שכל קשר האמונה בו תולה, וע"כ מנחה חדשה נקראת, מה הטעם, לפי שהתחדשות

זי הזוהר

ק"ב. כונתו זה המאמר הוא שבגאולה העתידה להיות בי"ד שלו בי"ד ניסן כאמרם ז"ל בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל, על זמן שהוא ירמו זה הפסוק משכו וקחו לכם צאן, שתהיה אז עבודה גדולה לקחת הצאן קדשים ולמשוך אותן מן אותן רועי שקר והרשעים פרנסי הדור שיהיו אז, ודורש משכו על דרך גזרה שוה להפסוק משך ידו את לוצצים, כי אותן רועי שקר יש להם כח לשמך אליהם הרבה צאן קדשים בדרשות של ליצנות ודברי אפיקורסות דמשכא לב קלי הדעת ללכד אותם בחרמם, וכן נראה בזמננו שהתלקחה אש האפיקורסות שנקראת "רעפארם" ויש להם בתי ע"ז ללמד רועים לישראל הנקראים "רעפארם ראביי", השם נאה להם כי "רע-פארם" כלומר להריע ולקלקל הצלם אלהים, "רע-ביה", כלומר שבע תועבות בלבו, ואומר הזוהר שסופם יהיה כאותן שמתו במכת החשך במצרים.

ק"ג. כונתו שחג השבועות הוא נגד מדת התפארת שנקרא חד"ש, כי כל התחדשות קיום העולמות, כאמור המחדש בטובו בכל יום תמיד מ"ב, היא על ידי מדת התפארת, והתחדשות היותר גדולה נעשה בחג השבועות על ידי מתן תורה, כידוע שתנאי התנה הקב"ה עם מ"ב וכו', וכיון שביום הזה נעשה היחוד היותר גודל של תפארת ומלכות לכך נקראת המלכות מנחה חדשה על שם התפארת. **ק"ד.** שם בהקליפה שלעומת הקדושה נקראת מנחת קנאות לעומת המלכות דקדושה שנקראת מנחה חדשה. **קטו.** במדת התפארת שנקרא עץ החיים נקשרות כל הספירות, וזה נקרא קשר האמונה והוא שורש קדושת יעקב. **קטז.** כמו שבעץ החיים שהוא מדת התפארת יש י"ב גבולים שהם י"ב צירופי הוי"ה וע' ענפים כן יעקב יסוד אומה הישראלית הוא י"ב שבטים וע' נפש.

העליונים והתחתונים הוא והתחדשות המלכות^[ק"י] ובכל זמן התחדשות המלכות הוא קשר האמונה ושמחה שלה, ולמלך שהיו לו בנים ובת אחת, הזמין סעודה לכל הבנים ואותה הבת לא נמצאה על השלחן, אחר כך באה ואמרה למלך, רבוני לכל אחי קראת ונתת לכל אחד מנות חשובות, ולי לא נתת חלק ביניהם, אמר לה חייך בתי, מנה שלך תהיה פי שנים, הרי כלם יתנו לך מחלקם, אחר כך נמצא בידיה חלקים פי שנים ממה שהיה לכלם, כך נוטלת כנסת ישראל חלקים מכלם^[ק"ח] וע"כ נקראת כלה כלולה, ככלה שכלם מכינים לה בגדים ומנות ותכשיטים, כך היא כנסת ישראל שמחתה בכל, וכלם נותנים לה מנחות ובגידם, בוא וראה בשעה שהמלך הקדוש נמצא בכתריו אז היא שמחת כנסת ישראל, וכאשר ניתנה התורה נתעטרה כנסת ישראל בעטרות עליונות, ולפי שכל קשר האמונה נקשר באותו העץ נקרא יום אחד, שכתוב (זכרי' י"ד) והיה יום אחד הוא ידוע לה' יום אחד ודאי^[ק"ט] שכנסת ישראל היא יום אחד בקשר העליון.. עץ הזה הוא גוף האמצעי המאחד לכל המדרגות כלן^[קכ] מתקשרות בו והוא בהן, ועל כן הכל אחד, וכאשר מזדוגת עמו המלכות אז הוא אחד, והרי נתבאר הענין.

(דף רנג.) רבי אבא אמר וביום הבכורים, איזו יום, זה הנהר היוצא מעדן, שהוא יום מאותן בכורים העליונים^[קכא] וזה הוא שהתורה תולה בו, והוא הוציא כל סודות התורה, ומפני שהתורה היא עץ החיים לכך היה נצרך להביא פרי עץ.

זוהר פרשת פרשת (רנח):

שבועות יום זה יום הכנסת כלה לחופה הוא, וישראל ספרו ימי טוהר ימים ושבועות

והקרבתם עולה לריח ניחח לה'. בוא וראה בפסח כתבו והקרבתם אשה עולה לה', וכאן לא כתוב אשה, אלא והקרבתם עולה, מה הטעם, לפי שיום זה יום הכנסת כלה לחופה הוא, וישראל ספרו ימי טוהר ימים ושבועות, ונתכללו ונכנסו בימי טוהר, והיא יצאה מכל צדדים הרעים ונטרה ימי טוהר כראוי, וזה סוד שהמלך טעם בתולה היה טועם^[קכב] לפיכך לא כתוב בו אשה, שהרי אחר לא קרב למשכן והוא נתרחק משם, וע"כ אשים לא נזכר כאן ולא נצרכו לכאן^[קכג] וישראל מרוחקים הם מן צד הרע, אמר רבי אבא עדיין צריכים אָנּוּ כאן לפתוח פתח, אמר רבי שמעון הרימותי ידי בתפלה למי שברא העולם, וסוד זה מצאתי בספרים הקדמונים, אשים הם בבחינה הממוצעת, ובאים בצד זה ובצד זה, נדבקו

וישראל ספרו ימי טוהר ימים ושבועות

ספירות. **קכא.** ר' אבא דורש יום הביכורים שבו מאירה ספירת הבינה שהיא מן ג' ספירות הראשונות, וזהו שאמר יומא מאינון בכורין עלאין. **קכב.** פירוש שע"י הכנסת ישראל למתן תורה כנסת ישראל מתחבבת להקב"ה כדמיון כלה בתולה ביום חופתה. **קכג.** אשים היינו מלאכים ורוחות שמדרגתן ממוצעת בין הקליפה והקדושה ויש להם יניקה מן הקרבנות, מלבד

ק"י. המלכות מתחדשת בכח חדש לקבלת השפע לקיום העולם. **ק"ח.** כנסת ישראל שהיא מדת המלכות מקבלת שפע מכל הספירות. **ק"ט.** על ידי התקשורת התפארת עם כל שאר הספירות במדת המלכות נקרא יום אחד, כי הסוד של אחד הוא א כתר, ח היינו ח' ספירות מן חכמה עד מלכות, ד' זו מדת המלכות. **קכ.** התפארת נקרא מרכז האמצעי בהעשר

בעץ הדעת טוב ורע, מתדבקים ברע ומתדבקים בטוב [קכד] ולפיכך בשאר ימים כתוב בהם אשה עולה, אבל בימים האלה שעץ החיים קיים ולא אחר, אין אנו צריכים לאשה, ולא נצרך שיהיו שם, ויום הזה יום שלעץ החיים הוא ואל של עץ הדעת טוב ורע, ולפיכך והקרבתם עולה לריח ניחח לה', ולא אשה לה'.

זיו הזוהר

מאלה שלא נאמר בהם אשה. קכד. שורשם בנוגה.

זוהר פרשת פנחס (רנה. רועה הנאמן)

הטעם למנחת חג השבועות - שלשה עשרונים ושני עשרונים

וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבעתכם וגו', איזו מנחה חדשה, ודאי שבתפלות ישראל ובקריאת שמע שלהם השכינה נתחדשת לפני הקב"ה, ובעבור זה והקרבנות מנחה חדשה לה', בתפלות שהן במקום הקרבנות, באיזה קרבנות של תפלות היא נתחדשת, בשבועותיכם, זה שבועות שבו מתן תורה, ונקרא יום החמשים לעומר, ובו שבעה שבועות מצד ההוא שנאמר בו שבע ביום הללתיך, והיינו מלכות שנקראת כלה הכלולה משבע ספירות, וכלולה בבינה שהיא בחמש ספירות לחמשים, יסוד כ"ל כלול מאותן חמשים, כ"ה כ"ל ה' כלולה מחמשים, כלן נבללין בתוך חמשים, חכמ"ה שהיא י העליונה נבללת בתוך חמשים, י חכמ"ה ה' בינ"ה, ה' פעמים עשר פעמים ה' היינו חמשים, במספר כ"ל ובמספר י"ם, והוא ים התורה, מקור שלו כת"ר שאין לו סוף, שאר הספירות נקראות על שמה שבעת הימים, ומלכות נקראת י"ם סו"ף, סוף של כל הימים, ולפי שהן חמשים ושבע שבועות לכן מנחתם שלשה עשרונים ושני עשרונים [ושבעה עשרונים], שלשה עשרונים ושני עשרונים חמשה, שהן חמשה פעמים עשרה, זה שאמר הכתוב ומנחתם סלת כלולה בשמן שלשה עשרונים לפר האחד ושני עשרונים לאיל האחד, עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים, שבעת הכבשים לקבל (ויקרא כ"ג) שבע שבתות תמימות תהיינה, כל אחד עם ששת ימים שלו, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת (רנח:)

יום ראש השנה בו נידון כל העולם - דין חזק ודין רפה

ובחדש השביעי באחד לחדש וגו' יום תרועה יהיה לכם. כמו שנתבאר שיום ראש השנה בו נידון כל העולם, דין חזק ודין רפה, ועשיתם עולה, והקרבנות יהיו לו לומר כמו בשאר הימים, מהו ועשיתם, אלא ביום הזה (בראשית כ"ז) ועשה לי מטעמים כתוב, **כמה מטעמים ותבשילין עושים ישראל בימים האלה, בעוד שהמקטרג הולך לחפש עונות של העולם, וע"כ לא כתוב והקרבנות אלא ועשיתם עולה, ולא אשה עולה, וכן בכל שאר הימים שלא כתוב אשה, לפי שאין להם חלק בכל אותן הימים, כל שכן ביום הזה שאנו עושים מטעמים ותבשילין בלי ידיעת צד הטומאה, שהרי יצחק משלחו לצוד ציד של עונות בני העולם ולהביא אליו, ובעוד שהוא הולך נוטלים ישראל עצה מרבקה, ועושים כל אותן העבודות וכל אותן התפלות, מכינים שופר ותוקעין בו כדי לעורר רחמים, והרי ביארנו**

הכתוב (שם) ויבא לו יין וישת, הבא ממרחק מתוך המקום של יין ישן^[קכא] ושתה ונמתק לו והיה שמח, ואח"כ היה מברכו בכמה ברכות והעביר על חטאיו, מה כתוב ויהי אך יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו ועשו אחיו בא מצידו, נטען בכמה משאות עונות וכבר נתבאר זה הענין, ולפיכך הוא יום תרועה, וקרבנו הוא עולה איל אחד, כמו שדרשו שהוא בשביל להזכיר אילו של יצחק, ושעיר עזים אחד לחטאת, שוחד לסמא"ל לכפר פניו, בשביל בכיה ההיא שהיה בוכה ביום הזה כשראה שלא נעשה רצונו, ולחנם היה צד צידה, כמו שדרשו כדמיון זה על יום הכפורים.

זוהר פרשת (רלא).

ביום הזה של ראש השנה עומדים שבעים כסאות למשפט לדון דין העולם, וכמה הם שרי עונשין קטיגורים העומדים למעלה, אלו מימינים לזכות ואלו משמאלים לחוב, להזכיר עונות העולם

אמר רבי יהודה לרבי שמעון יאמר נא האדון לנו דרושים טובים בעינן ראש השנה, פתח רבי שמעון ואמר (מלכים ב' ד') ויהי היום, בכל מקום שכתוב ויהי יגיד צער, ויהי בימי צער בודאי, ויהי היום, זה היום שיש בו צער, וזה הוא ראש השנה, יום שיש בו דין קשה על העולם, ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם, יום של ראש השנה היה, ובכל מקום ויהי היום זה ראש השנה, (איוב א') ויהי היום ויבאו בני האלהים, יום של ראש השנה היה, ובכל זמן ב' ימים הם ימי דין^[קכו] מה הטעם, כדי שיהיה יצחק נכלל מן דין ורחמים^[קכז] שני ימים ולא אחד, שאלמלי היה נמצא יחידי נחרב העולם, וע"כ כתוב שני פעמים ויהי היום ויהי היום, ויבאו בני האלהים, אלו בית דין הגדול, בני האלהים ודאי, בניו של מלך שהם קרובים אליו, והם שבעים שרים הסובבים תמיד את המלך והם חותכין הדין על העולם, להתיצב על ה', וכי על ה' נצבים, אלא בשעה שלא עומדים על הדין, דין הראשון שהכל תולה בו הוא, מי הוא זה שאינו מכבד לשם הקב"ה^[קכח] ושאינו מכבד להתורה ולעבדי הקב"ה, וכמו כן מי הוא שאינו חס על כבוד השם הקדוש שלא יתחלל בארץ.. ביום הזה של ראש השנה עומדים שבעים כסאות למשפט לדון דין העולם, וכמה הם שרי עונשין קטיגורים העומדים למעלה, אלו מימינים לזכות ואלו משמאלים לחוב, להזכיר עונות העולם, עונות של כל אחד ואחד, וע"כ צריך האדם לפרש עונותיו כל אחד ואחד כמו שהוא, לפי שכל מי שמפרש חטאיו לא נמסר דינו אלא בידי המלך הקב"ה בלבדו, ומי שהקב"ה ידין אותו הוא לטוב, וע"כ בקש דוד המלך שפטני אלהים, אתה ולא אחר, וכן שלמה אמר לעשות משפט עבדו, הוא ולא אחר, וכל הבית דין נבדלים ממנו, וע"כ נצרך לפרש העונות של כל אבר ואבר, וכל מה שחטא בפרט, זה שאמר הכתוב (תהלים ל"ב) חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי, אחר

זיו הזוהר

קכה. זהו אור עולם הבינה הממתיק לכל הדינים. **קכו.** פירוש אפילו בזמן שהיו מקדשין על פי ראה ובאו עדים בזמנם ולא היה יו"ט של ר"ה רק יום אחד מ"מ לא נגמר הדין בשמים ביום ראשון בלבד אלא שגם למחרת הוא יום הדין. **קכז.** ביום השני נעשה מדת הדין רפה על ידי שנכלל בו מדת הרחמים. **קכח.** לפי זה יפורש על ה' כלומר על כבוד ה' המחולל על ידי הפושעים.

כך ואתה נשאת עון חטאתי סלה, מניין, ממשה, שנאמר אנה חטא העם הזה חטאה גדולה, בישראל כתוב (שמואל א' י"ב) חטאנו כי עזבנו את ה', שאם תאמר כי זה רק ביחיד אבל בצבור לא, הרי כתבו קרא דאצל שמואל, ואם תאמר הרי זה בצבור אבל שליח שלהם לא, הרי כתוב וישב משה אל ה' ויאמר אנה חטא וגו' ויעשו להם וגו', מה הטעם, כי כל מי שמפרש חטאיו בית דין בדלים ממנו, לפי שהאדם קרוב לעצמו ואינו נידון על פיו, ואינו מניח עוד להמקטרג ללמד עליו חוב, המום שבאדם יקדים עצמו ויאמר ולא יתן מקום לאחר לומר, ואז הקב"ה מוחל לו, זה שאמר הכתוב (משלי כ"ח) ומודה ועוזב ירוחם. בימים של ראש השנה מכינים הבית דין כסא למלך לדון כל העולם, וישראל נכנסים תחלה לדון, טרם שיתגדל הרוגז, למדנו כתוב ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו, יום ביומו מה הוא, אלא אלה שני ימים של ראש השנה [קכט] מפני מה שני ימים, לפי שהם שני בתי דינים שמתחברים כאחד, דין העליון שהוא קשה, בדין התחתון שהוא רפה, ושניהם נמצאים, וזה הוא הסוד של יבבה ויללה ושתייהן נצרכות, חכמי בבל הם מטעם ספק עושים יבבה ויללה, ואנחנו יודעים ועושים שתייהן, והכל יוצא לדרך האמת.

זוהר תצוה קפה.

לפיכך נקרא חדש השביעי עשור לפי שמאירות לה עשר מדרגות

ובעשור לחדש השביעי הזה מקרא קדש יהיה לכם וגו'. אמר רבי נהוראי הזקן כתוב ובעשור לחדש השביעי הזה, וכתוב אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא, בעשור, בעשירי ה' צריך לומר, מהו בעשור, אלא לפי שעתה ביום הזה כל מדרגות העליונות באות אלו על אלו לשכון על הלבנה ולהאיר לה, ולכן בסוד של עשר עד שעולה למאה, וכאשר עומדת בסוד של מאה אז הכל אחד ונקרא יום הכפורים הוא [קל] וע"כ כתבו בעשור, כמו זכור ושמור, שכלן באות למען היות עשור ולהאיר לה בסוד של עשר, החזיר זקן ההוא את ראשו לעומת רבי שמעון ואמר ליה לרבי שמעון, הריני יודע שתבקש לשאול שאלה בזה הכתוב בעשור לחדש השביעי, אמר ליה ר' שמעון ודאי בעשור נכון הוא, אבל אם כן מפני מה עולה למאה, הרי מן הכתוב לא נראה אלא שעולה לשבעים, כך נשמע ממה שכתבו בעשור לחדש השביעי, וכאשר מעשרים לשביעי עשר פעמים הרי ודאי עולה לשבעים [קלא] אמר ליה בשביל זה החזרתי את ראשי אליך, כי ידעתי שחכם אתה, בוא וראה שני סודות יש כאן, אחד שהרי הלבנה חדש השביעי נקראת, ולפיכך נקרא חדש השביעי עשור לפי שמאירות לה עשר מדרגות, הרי מאה, ועוד שגם דבר הזה שאמרת ודאי כך הוא שעולה לשבעים ביום הזה [קלב] במדרגה של שבעים היא ובמדרגה של מאה היא, במדרגה

והוא הדין לזוהר

קלא. רשב"י מקשה דאם המלכות נתעלית ביה"כ עד הבינה, הרי זה רק ז' מדרגות גבוה יותר, ועל פי הכלל שכל ספירה מן העשר ספירות נכללת בעשר מדרגות, אם כן עלייתה היא רק לשבעים ולא למאה, וכן גם משמעות הכתוב שהמלכות נקראת אז בעבור זה חודש השביעי. **קלב.** עתה מבאר

קכט. נתבאר לעיל אות (קכו). **קל.** אפשר הכונה על דרך הכתוב ועבד הלוי הו"א, שמרמז על עולם הבינה וכן כאן הרמז שהלבנה זו מדת המלכות נתעלית לכל דרגין עלאין לקבל משם הארה, והיינו גם מן ג' ספירות הראשונות, על ידי זה שהמלכות מתאחדת עם הבינה הנרמז בתיבת הו"א.

זוהר פרשת (רנה. רועה הנאמן)

ובעשור לחדש השביעי הזה מקרא קדש יהיה לכם וגו'. חדש השביעי, זה הוא תשרי, מקרא קדש יהיה לכם, זה יום הכפורים, שהוא עשירי י כולל מעשרת ימי תשובה, ותקנו בו חמש תפלות לחברו עם ה, מהו מקרא קודש, להבדילו מן שאר הימים שיש בהם מלאכה של חול, ובשביל זה כל מלאכת עבודה לא תעשו, שהימים שיש בהם מלאכת חול הם מצד עץ הדעת טוב ורע, שמתהפך מן מטה לנחש ומן נחש למטה לכל אחד כפי מעשיו, וזהו מטטרון מטה, נחש סמא"ל, אבל ביום הזה שהוא יום הכפורים שנקרא קדש שולט עץ החיים, ואין משתתף עמו שטן ופגע רע, ומצדו לא יגורר רע, ולפיכך נוחים

זיו הזוהר

הסבא שגם קבלת רשב"י אמת בעיני השבטים שהמלכות נקראת. **קלג.** פירוש שהמלכות נקראת כן מאה בעבור שמקבלת הארה מן כל העשר ספירות שהן מאה מדרגות, ולבעבור עמדתה בספירת הבינה לדון את עם ישראל הרי היא

עבדים בעץ החיים, ובו יוצאים לחירות, ובו יוצאים מן העבדות שלהם אלו שיש עליהם גזר דין בנדר ובשבועה, ובעבור זה תקנו לומר בו כל נדרי ואסרי וכו', כלהון יהון שביתין ושביקין לא שרירין ולא קיימין, ולפיכך נדר של הויה שהוא תפאר"ת ושבועה של אדני שהוא מלכו"ת שעשו על הגלות שלנו, בחכמ"ה ובינ"ה יהיו שביקין ושבייתין לא שרירין ולא קיימין, ונסלח לכל עדת בני ישראל, כי חס"ד הוא מים, גבור"ה אש, תפאר"ת אור, ובשביל זה דרשו חכמי המשנה שהיתר נדרים פורחים באור, ולפי שהשבועה היא במלכו"ת שהיא מטה ממנו, דרשו שהנדרים חלים על גבי שבועות^[קלה] ועוד דרשו כל הנשבע כאילו נשבע במלך עצמו, וכל הנודר כאילו נודר בחיי המלך, המלך עצמו אדני, חיי המלך הויה, ובשביל זה כתוב (במדבר ל') **כי ידור נדר לה'.. ונאמר ביום הכפורים ועניתם את נפשותיכם, ובעשור לחדש השביעי הזה תענו את נפשותיכם, (דף רנה). תקנו בו ה' עינויים לבעבור שתתלבן ה הקטנה בה העליונה שהוא חמש תפלות, לקיים בישראל (ישעי"א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, וזה הוא סוד הלשון של זהורית, לפי שכל חטאי ישראל נוגעים למלכו"ת, ותשובה שהיא בינ"ה מלבנת אותן, לפי שנאמר בה השוכן אתם בתוך טומאתם, וד' בגדי לבן וד' בגדי זהב ללבוש, סוד שלהם יאהדונהי, ותקנו לתקוע שופר ביום הכפורים להעלות הקול שהוא ו לחירות, שנאמר בו (שם ס"ג) בכל צרתם לו צר, באל"ף ובוא"ו, קרי וכתוב, ועבודת יום הכפורים היא באריכות, והיא נכללת מן ג' מדרגות מחשבה דבור ומעשה, ע"כ ר"מ.**

זוהר פרשת (רנה):

שבעים פרים אלה הם כנגד שבעים שרים השולטים על שבעים אומות, אליהם ארבעה עשר שנים בכל יום הם י"ד הויה, כבשים בני שנה מנינם כמספר חץ

ובחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו'. ר' אבא פתח ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, בוא וראה כל אותן הימים סוכת האם על הבנים^[קלז] כדי שלא ישלט צד הטומאה עליהם וכדי להצילם, כיון שניצולו בניה והם יושבים בסכות נשמרים בשמירה, יום הראשון ויום השני צותה לישראל לעשות סעודה להשרים של שאר האומות^[קלז] והיא אינה שורה שם, ביום הג' שהוא י"ז לחדש מתחלת לשרות עליהם^[קלח] זה שאמר הכתוב ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, הרים שכל הקללות והמרדות שורות בהם, אמר רבי אלעזר יום הראשון של סכות אינה שורה עליהם ולא יום השני, אלא ביום השלישי שנתוסף ונגרע שורה עליהם, נתוסף אותיות ונגרע קרבנות, שכתוב עשתי עשר וגו'^[קלט] וכך ראוי לרע עין, לפי שיום הראשון ויום

זיו הזוהר

להכניעם שלא יתגברו יותר מדאי על עם ישראל כמו שרו שחור בימי ניסן. **קלט.** שהי' יכול לכתוב אחד עשר, והחילוק גדול כי אחד רק ג' אותיות והן במספר אחדים, ועשתי ד' אותיות והן במספר עשיריות ומאות.

קלה. כי הנדר מוסב על החפץ והשבועה על הגוף לפיכך חל הנדר על המצוה אע"פ שמושבע ועומד מהר סיני. **קלו.** מן ר"ה עד סוכות שכינה הקדושה שומרת אותם להצילם מן המקטרגים בימי הדין. **קלז.** היינו הקרבת הפרים עבורם. **קלח.** כדי

השני הם שמחת בניה[קמ] והם מחלקים שלל להם, מיום השלישי והלאה שהיא שורה עליהם מה כתוב, (דף רנט.) והמים היו הלוך וחוסר עד החדש העשירי, בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים, והמים היו הלוך וחוסר, אלו הקרבנות שהולכים ומתמעטים, וכמו שהם מתמעטים כן גם נתמעט הטוב שלהם, אמר רבי שמעון אלעזר בוא וראה ביום השני התחילו רשימות המים להיראות[קמא] כיון שהתחילו רשימות המים להיראות, מיום השלישי ולהלאה היא שרתה עליהם[קמב] ואותן האותיות מי"ם לא ידעו חכמי בבל למה נרשמו כאן, שהרי הטוב של ישראל אינו בא במקום של מיעוט כי אם במקום של רבוי[קמג] אלא לפי שאותן מים שנרשם כאן גם כן מתמעטים זהו שבא הכתוב להשמיענו, וזה שאמר הכתוב והמים, אותן מים הידועים בימי החג, אותן הנרשמים אצל הקרבנות שנקרבו עבור אותן הרים של קללות, היו הלוך וחוסר, הטוב שלהם והשפע שנמשך עליהם היו הלוך וחוסר, ולפי שאותן המים עבורם הם לכך אין האותיות מי"ם מחוברות[קמד] כדי שלא יתחבר הטוב שלהם אלא מעט מעט, אבל לישראל שהם עמו של הקב"ה מה כתוב (תהלים ל"ד) ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב, ראש המקרא הוא כפירים רשו ורעבו, אלו הממונים של שאר האומות, ודורשי ה', אלו ישראל לא יחסרו כל טוב, שהם הולכים ונתעלים למעלה מעלה, ולפיכך הטוב שלהם הנרמז באותן מים היו הלוך וחוסר, עד החדש העשירי, זה טבת, שהרי אז ימי הרעה היו[קמה] שנתעוררה רעה ההיא ונתגברה, וכלה הקדושה לא הוארה מן השמש[קמו] אז נראו ראשי ההרים, אלו הם הרי החדש הרים של קללה שנתגלו ונתגברו ועשו רעות בעולם לישראל בימים ההם, אשה כתוב בעולות האלה, שהרי אז אותן האשים אוכלים חלקם[קמז] שבעים פרים אלה הם כנגד שבעים שרים השולטים על שבעים אומות, עולים ביום הראשון ויורדים בכל יום ויום, ונקראים פרים מנגחים בהימים שלהם, אלים ארבעה עשר שנים בכל יום הם י"ד הויה, יד השולטת עליהם תמיד בכל יום ויום, כבשים בני שנה מנינם כמספר חץ[קמח] ואם תשאל אם כן רע עין היינו להם, כך הוא, שהרי כתוב (משלי כ"ה) כי גחלים אתה חותה

זי הזוהר

החג היה הכל עבור ישראל, ולכך בקשו טעם מפני מה נרשם רמז ניסוך המים אצל הקרבנות שנקרבו עבור שרי האומות במספר של פוחת והולך, ורצו להוכיח מזה רמז על זמן הזכרת גשמים כמובא במס' תענית דף (ב.) אבל רשב"י מבאר שהכתוב משמיענו בזה שבאלו ג' ימים ניתן חלק ניסוך המים לשרי האומות כמו הקרבנות להראות שהשפע שלהם פוחת והולך. **קמד.** לא נרשם האותיות מי"ם כסדר יום אחר יום ליתן להם חלק בג' ימים זה אחר זה, כי חוט המשולש לא במהרה יתק, לכך הם בסירוגין. **קמה.** חודש טבת זמנו של עשו, ובעשרה בטבת התחיל נצחון האויב על ירושלים. **קמו.** מדת המלכות לא קבלה הארה מן מדת התפארת. **קמז.** מלאכים רוחות ושרים הנמוכים שבשמים נקראים אישים. **קמח.** ז' פעמים י"ד הוא

קמ. כי אנשי חוץ לארץ עושים יום טוב שני והשכינה שורה על ישראל. **קמא.** כונתו כדברי רבי יהודה בן בתירה במס' תענית דף (ב.) שאצל יום השני נרשם אות הראשונה של מי"ם בתיבת ונסכיהם, וביום השני אות י"ד בתיבת ונסכיה, וביום השביעי אות ס בתיבת כמשפטם, ורבי שמעון בא להוסיף על דברי ר' אלעזר כמו שהוסיף ר' אלעזר על דברי ר' אבא, כי ר' אבא ור"א לא דברו אלא מענין הקרבנות בלבד, ור"ש מוסיף שגם בענין ניסוך המים באותן ג' ימים שנרשם בהם האותיות מי"ם נותן בהם חלק מים לשרי האומות. **קמב.** השכינה התחילה לשרות על השרים להכניעם כנזכר לעיל באות קל"ח. **קמג.** חכמי בבל חשבו שלא היה לשרי האומות חלק כלל בניסוך המים אלא שכל ענין ניסוך המים בכל ימי

על ראשו, אבל אנחנו אין נותנים אלא בשמחה, שאין בכל ימי השנה שמחה כמו בימים האלה, ולפי שאנחנו נותנים בלב טוב וברצון של שמחה, נהפך עליהם כגחלים על ראשיהם גחלים לוהטים, שהשמחה שלנו עושה להם רעה, ע יד חץ הוא מספר הקרבנות עבורם [קמט] ואם תשאל מי מהם בקש מאתנו להקריב כל זה עבורם, אפשר שהם אין רוצים בזה, אלא אין שמחה לכל אותן השרים בכל שאר תורים אילים וכבשים, כמו באלה בשעה שישראל נותנים להם סעודות האלה, ואעפ"כ אין נקריבים כלם אלא להקב"ה בלבדו, והשרים מתקריבים שמה והוא מחלק להם, וע"ז כתוב (שם) אם רעב שונאך האכילהו לחם, אלה הם קרבנות החג, ואם צמא השקהו מים, אלו המים שנרשם כאן בג' ימי החג, ביום השני והששי והשביעי, והסימן בוז יבוזו לו, (שיר ח') מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, אלו הם המים שמנסכים ישראל בחג בשמחה ובאהבה להקב"ה, (שע"י י"ב) ושאתם מים בששון, ונהרות לא ישטפוה, אלו הם נהרי אפרסמון הטהור, שכלם נדבקים ונקשרים באהבה זו, אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו לו, איש זה סמאל, באהבה, של ישראל להיות לו חלק עמהם באותן מים שנרשם כאן בפרשה זו [קט] בוז יבוזו לו, בודאי שהרי כלם נחשבו אצלנו חרש נשבר שאין לו תקנה לעולם, מים שלהם נתחלקו בהימים בוז, נשאר שר שאר הימים שהם חמישי רביעי שלישי, חרש את חרשי האדמה, ואין להם תיקון עמנו לעולם, ועוד יש לומר בוז יבוזו לו, כמו שכתוב שם (תהלים כ"ב) כי לא בזה ולא שקץ ענות עני [קנא] יום הראשון מה נעשה בו [קנב] אלא לא נקרא ראשון ולא נקרא אחד כי אם חמשה עשר סתם בלי רשום כלל, אבל התחלת רושם הימים מיום השני היתה, וכך ראוי להיות לפי שאין טוב בשני, ולפיכך לא נרשם ראשון ולא אחד כלל ונכתב בסתם, וכן התחלת רושם המים ביום השני, ונחלקו המים להם בימי בוז, ונשאר ימי חרש כמוש נתבאר והכל כראוי, אשרי חלקם של ישראל שיודעים ליכנס לתוך מוח האגוז, ובשביל ליכנס לתוך המוח משברים אותן הקליפות ונכנסים, מה כתוב אחר כל זה, ביום השמיני עצרת תהיה לכם, לאחר ששברו כל אותן הקליפות ושברו כמה חומות של כפור, והרגו הרבה נחשים ועקרבנים שהיו להן באותן הרי חשך [קנג] עד שמצאו מקום של ישוב ועיר קדושה המוקפת

זיו הזוהר

ניסוך המים, אבל בהסתר בלי רעש גדול כמו בשאר ימי החג, כי גם השם יום ראשון לא נזכר כלל והוא בהסתר, וטעמו נסתר, וצריך להבין דאם כן מפני מה שמחת בית השואבה מתחלת קודם ניסוך המים של יום ב', והתירץ מבואר בדברי רשב"י לעיל דחדות דילן עבדי לון ביש, וזה רפואה לניסוך המים של יום ב' שניתן להם לחלק שלא יתגברו ביותר, וראיתי בספר דברי אמת מהרבי לובלין זצוק"ל שאמר על המאמר חז"ל במקו"ם גילה שם תהיה רעדה, כלומר שאם בהקדושה יש שמחה, על ידי זה תהי' שם בצד הרע רעדה. קנג. אלו המקטרגים העשויים חומת ברזל בין ישראל למדת המלכות.

מספר צ"ח. קמט. בגי' יעק"ב, כי כאשר יתחיל הכח של השם ישראל בגאולה שלמה גם פרסה לא תנתן להם. קנ. הוא יחשק להיות לו חלק בניסוך המים של כל ימי החג כמו בהקרבנות, אבל לא ניתן לו כי אם הימים של בוז, וג' הימים מן ב' עד ו' שהמים שייכים רק לישראל בלבד סימנם למפרע חמישי רביעי שלישי, ר"ת האותיות חר"ש, זו תשובה ברורה אליו שיבדל מישראל. קנא. בזה מבאר עוד טעם שג' ימים שלו הם בוז כדי להראות לו שהוא בבזיון אצל ישראל. קנב. כי לא נאמר על יום זה רמז של ניסוך המים, ואפשר כרבי אבהו דסביר אליה שניסוך המים לא היה עד יום השני, אמנם מדברי רשב"י משמע דגם ביום הראשון הי'

דף היומי

בוהר הקדוש

בשפת לשון הקודש

10 שעות

mp3

באתר: YouTube

באיכות: סטדי

10 שעות

מפי הרב: אריה ברדה

עם קריינות: דניאל פרידמן

מסכת שבת א'-

בשיתוף מפעל הווהר העולמי

האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

המכון החרדי

המכון החרדי - תל אביב - 1980 - 052-5377556 - 052-5377556 - 052-5377556

זוהר (בהוספות ח"א)

חסידיים וצדיקים שמחים בשמחה זו, לפי שמרמזת לטובה ההיא שעתידי הקב"ה לעשות כאשר יעביר הקב"ה לרוח הטומאה מן הארץ, שיהיו נשפעים אותן מים חיים טהורים באותן השית"ן

ובוא וראה בחג הזה שעושין נסוך המים, זה נביעת החס"ד באותן השית"ן מששת ימי בראשית^[קנא] וכל שבעת ימים העליונים מקבלין מאותן מים חיים היוצאים מן ירושלים עליונה הנסתר^[קנא] וחסידיים וצדיקים שמחים בשמחה זו, לפי שמרמזת לטובה ההיא שעתידי הקב"ה לעשות כאשר יעביר הקב"ה לרוח הטומאה מן הארץ, שיהיו נשפעים אותן מים חיים טהורים באותן השית"ן, במזבח עליון ההוא שנקרא ים האחרון, והם שלשה לוגין מים, י"ח ביצים, כנגד הצדי"ק שנקרא ח"י העולמים, ועל ידו נשפעים מים באותן השית"ן, ובוא וראה הלל הזקן כאשר היה משמח בשמחה הזו אמר, אם אני כאן הכל כאן, ואם אין אני כאן מי כאן, בדרך רמז אמר, אם השכינה שנקראת אני נמצאת כאן הכל כאן, זה המקום שנקרא כל שבא להזדוג עמה^[קנא] ואם אין אני כאן מי כאן, שהרי לא נחשב הטוב בשלמות, לפי שהשכינה אינה שורה בארץ הקדושה, אבל כאשר יבאו הסוף לאותן הפרים על אותו הזמן כתוב (ישעי' י"ב) **ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה**, אלו ששה מעינות שהם משפיעים בזאת הישועה^[קנא] ואז העולם כלו יהיה בשמחה, לפי שתצא השכינה מתוך הטומאה ההיא של שאר עמים עכו"ם, ולפיכך ביום השמיני עצרת תהיה לכם.

זוהר פרשת (רנן. רועה הנאמן)

והקרבתם עלה אשה ריח ניחח לה' פרים בני בקר שלשה עשר וגו'. פתח מגורה הטהורה ואמר, בחבור הראשון נדרש (שיר ח') מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וגו', אם יתן איש וגו' בוז יבוז לו, מהו בוז, יום שני ויום ששי ויום השביעי של סכות, שבהם היו מנסכים מים ויין^[קנט] וז' ימים של סכות שבהם היו ישראל מקריבים ע' פרים, לכפר על ע' שרים, כדי שלא ישאר העולם חרוב מהם, זה שאמר הכתוב ובחמשה עשר יום לחדש

זיו הזוהר

ג' ימים בלבד, וזהו שבוש, כי כונת זוהר היא שניסוך המים של אותן ג' ימים וכן הקרבת הע' פרים כל זה היה בשביל לכפר על הע' שרים, אבל ניסוך המים של שאר הימים הי' רק בשביל ישראל בלבד.

קנא. שיתין רמז על מלכות. **קנא.** זו בינה. **קנא.** זה היסוד. **קנא.** ישועה זו מלכות, ששה המעינות הם שש הספירות מן חסד עד מלכות. **קנט.** הרבה טועים כאן לפרש כונת זוהר שחולק על הגמרא לומר שלא היה ניסוך המים אלא באותן

השביעי וגו', והקרבתם עלה אשה ריח ניחח לה' פרים בני בקר שלשה עשר, וביום השני פרים בני בקר שנים עשר, וביום השלישי פרים עשתי עשר, וביום הרביעי פרים עשרה, וביום החמישי פרים תשעה, וביום הששי פרים שמנה, וביום השביעי פרים שבעה, כלם הם שבעים, ובכל יום היו מתמעטים, למה מתמעטים, אלא על זה רומז הכתוב (בראשית ח') ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, וכמו שם בימי המבול המים הלכו הלוך וחסור, אף כך בתשרי שהוא חודש השביעי שבו כמה מצות ראש השנה ויום הכפורים, שופר סוכה לולב אתרוג והמינים שבלולב, שכינה העליונה שורה על ישראל שהיא תשובה סוכה, [ושכינה התחתונה שהיא] אתרוג, והקב"ה שהוא לולב, מיד והמים היו הלוך וחסור, מתמעטים עונות ישראל, ואף כך מתמעטים השרים שהם מלאכי חבלה הממונים על ישראל והם דומים למי המבול, כמו שביארו עשה עבירה אחת קנה לו קטיגור אחד, ובאותו זמן שמתמעטים העונות מתמעטים פרים שלהם, מתמעטים השרים של ע' האומות, מתמעטים ע' האומות, שמתמעט הטוב שלהם.. ושכינה העליונה שהיא סוכה מגינה עליהם, ופורסת כנפיה עליהם כאם על בנים, ולפיכך תיקנו לברך הפרוס סוכת שלום עלינו, ובעבור זה בחודש השביעי שבו כל מצות האלו, מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה של עם ישראל אצל אביהם שבשמים, ואין מים רבים אלא כל האומות והשרים שלהם, אם יתן איש, זה סמא"ל, את כל הון ביתו, כל מה שיש לו בעולם הזה, באהבה, בשביל שישתתף באותן המצות עם ישראל, בוז יבוזו לו, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת אמור (קד)

וביום השביעי פרים שבעה אילים שנים וגו'. פתח רבי שמעון ואמר כתבו ויברא אלהים את האדם בצלמו, מצאתי בספרו של שלמה המלך שבשעה שהזיוג נמצא למטה שולח הקב"ה צורה אחת כתבנית אדם, רשומה וחקוקה בצלם איש, ועומדת על זיוג ההוא, ואלמלי ניתנה רשות עליו לראות היה האדם רואה על ראשו צלם אחד רשום כתבנית איש, ובאותו הצלם נברא האדם, וטרם שיעמד על ראשו צלם ההוא ששולח לו רבונו להמצא שם לא נברא אדם, זה שאמר הכתוב ויברא אלהים את האדם בצלמו, וזה הצלם הוכן לקראתו עד שיצא לעולם, כאשר נולד בצלם ההוא מתגדל ובאותו צלם הוא הולך, זה שאמר הכתוב אך בצלם יתהלך איש, וזה הצלם הוא מלמעלה, ובשעה שאותן הרוחות יוצאות ממקומן כל רוח ורוח נתתקן לפני מלך הקדוש בתקון של כבוד בתבנותו שעומד בו בעולם הזה, ומאותה הצורה שלתקון הכבוד יוצא זה הצלם, וזה הצלם הוא שלישי לרוח, והתקדם לבוא בזה העולם בשעה שהזיוג נמצא, ואין לך זיוג בעולם שלא יהיה נמצא צלם ביניהם.

(ויחי רכ).

בוא וראה זה הצלם הקדוש כאשר האדם הולך ומתגדל ונעשה מזה תבנית הצורה שלו, אז נעשה צלם אחר ומתחברים כאחד, וזה נוטל לזה, כאשר נמצאים שני הצללים נשמר האדם, הגוף שלו בקיום והרוח שורה בתוכו, וכאשר ימי קרובים למות סרים ממנו, זה מתרחק מזה ונשאר האדם בלי שמירה, על עת ההיא נאמר (שיר ב') עד שיפוח היום ונסו הצללים, שנים.

זוהר הוספות (ח"א)

ובוא וראה כך למדתי בספרו של שלמה המלך, בליל האחרון של סכות אם יסתכל האיש בצלם שלו ויראה אותו שלם, לא נגזר עליו מיתה, ומה הטעם בזה הלילה, לפי שבשבעת ימי החג כנגד ז' ימים העליונים הם, שכל ימים שונים שבעולם בהם תלויים, והם נרמזים בהכתוב (דה"א כ"ט) לך ה' הגדולה וגו', התחלת אותן המדות חסד, והסיום שלהן ממלכה, זו מדת המלכות אחרית הימים, נמצא שמדד השביעית היא אחרית, וכאשר בא זה הלילה השביעי יש להכיר אם נגמרו ימיו בזה האחרית, ואם זה הצלם העליון נראה עליו חסד לא יחיל עליו כמקדם, ולא יפחד מן זה הדין של צד"ק^[קס] והיא עמו בשלמות ובשמחה ומראת לו פנים, ולפיכך מזהיר הקב"ה לישראל להנצל מן הדין של אותו צד"ק, לפרס סוכת שלום עליהם ולישב בצל האמונה, זה שאמר הכתוב בסכות תשבו שבעת ימים, להכליל מדרגה הזאת למעלה ולהוסיף בה ברכת מים העליונים, לפי שזה יום השביעי הוא נגד מדת המלכות, ואנחנו מקיפים לאותו מזבח העליון באותן (שני עמודים שהם) ערבי נחל^[קסא] ועושים בו נסוך המים (שישפיע צד"ק) באותן שתין שהן מששת ימי בראשית, הכל הוא בסוד החכמה, ואח"כ ביום השמיני עצרת תהיה לכם, תעשו אספה לאותן ז' ימים העליונים ועשו יום טוב, לפי שנצלתם מן דינו של יום השביעי ההוא.

זוהר פרשת ויחי (רכ).

ביום הושענא רבא - אלו המכתבים אם זוכה האדם שישב לפני רבונו נקרעין הפתקאות שעליו אח"כ

ובוא וראה כאשר נתעורר הדין בעולם, שהקב"ה יושב על כסא הדין בר"ה לדון העולם, צריך האדם לעורר בתשובה שישב מחטאיו, שהרי ביום ההוא פתקאות נכתבות ונמצאות כלן באוצר סגור, אלו המכתבים אם זוכה האדם שישב לפני רבונו נקרעין הפתקאות שעליו אח"כ, ולזה הכין הקב"ה לפני האדם יום הכפורים יום של תשובה, אם שב מחטאיו הרי טוב, ואם לא, יפקד המלך לחתום הפתקאות, וי לו שהרי כח התשובה צריך להסתלק ממנו, ואם זוכה בתשובה ולא בשלמות כראוי, תולין לו עד אותו יום האחרון של חג העצרת שהוא שמיני לחג, ואם עושה תשובה שלמה לפני רבונו נקרעים, ואם אינו זוכה, אותן פתקאות יוצאות מלפני המלך ונמסרות בידי שרי העונשין והדין נעשה, והפתקאות אינן נחזרות עוד לבית המלך, ואז הצללים נעברים ממנו ואין נמצאים עמו, כיון שנעברים ממנו הרי ודאי סם המות של המלך יעבור עליו, ויטעום כוס המיתה, ובאותו ליל האחרון של חג שרי העונשין מוכנים ונוטלים הפתקאות, לאחר שנוטלים אותן נעברים הצללים ולא נמצאים, ואם נמצאים בחסרון חליים רעים יעברו עליו כפי שמורה חסרון הצללים, וזה נתבאר, ובספרים הקדמונים מפורש יותר, כאשר נחסר הראש והגוף נמצא, בנו או אשתו ישארו והוא יסתלק, במה דברים אמורים כאשר לא חזר בתשובה כל הזמן ההוא, אבל אם חזר בתשובה, טעם מיתה טעם וירפא, ואם צל הגוף לא נראה והראש

זוהר זוהר

נמצא, אשתו או מזרעו יסתלקו והוא יתקיים, במה דברים אמורים כשיש לו בן קטון שהוא עדיין ברשותו, ואם החסרון בצל ידיו יהיה היזק במעשה ידיו, ואם החסרון בצל רגליו צרות רודפות אחריו, אם הצל בורח וחוזר בורח וחוזר, עליו כתוב בבקר תאמר מי יתן ערב, וכל זה כאשר הלבנה מאירה והלילה נתתקן באור, אבל צדיקים וחסידיים בכל יום ויום מעיינים בלבבם כאילו באותו יום מסתלקים מן העולם, ועושים תשובה שלמה לפני רבונם, ואין נצרכים לפחד מאיזה ענין אחר, אשרי חלקם בעוה"ז ובעולם הבא.

זוהר פרשת נח (דס).

מהו עצרת? - עצרת תהי' לכם, לכם ולא לשאר עמים

ביום השמיני עצרת תהיה לכם וגו'. והקרבתם עלה אשה ריח ניחח לה' פר אחד איל אחד וגו'. **מהו עצרת,** כתרגומו כנישו, כל מה שאספו ישראל מאותן ברכות העליונות אין יונקים מזה [ביום זה] עמים אחרים, רק ישראל בלבדם, ולפיכך **עצרת תהי' לכם, לכם ולא לשאר עמים,** לכם ולא לשאר שרים, וע"כ אנחנו מתפללים על המים^[קסב] לתת להם חלק ברכות שיתעסקו בו, ולא יתערבו אחר כך בשמחת ישראל כאשר יונקים ברכות עליונות, ועל יום הזה כתוב דודי לי ואני לו, **שלא יתערב אחר עמנו, משל למלך :** שזימן לאוהבו בסעודה גדולה שעשה עבורו ליום נכבד, הרי אוהב המלך יודע שהמלך ורצה בו, אמר המלך עתה אני מבקש לשמוח עם אוהבי, ומתירא אני שכאשר אשב בעודה עם אוהבי יכנסו כל אותן הממונים שרי העונשין, וישבו אתנו על השלחן לאכול בסעודת השמחה עם אוהבי, מה עשה, התקדם אוהב ההוא והכין כדים גדולים עם תבשיל ירקות ובשר שור והקריב לפני אותן הממונים שרי העונשין לאכול, אחר כך ישב המלך עם אוהבו בסעודה גדולה ההיא בכל מעדני העולם, ובעוד שהוא בלבדו עם המלך מבקש ממנו כל הצטרותו ונותן לו, והמלך משמח עם אוהבו בלבדו ואין אחרים מתערבים ביניהם, כך ישראל עם הקב"ה, לפיכך כתוב ביום השמיני עצרת תהיה לכם.

זוהר פרשת אמור (דף צו):

יום הזה של המלך בלבדו הוא, שמחה שלו היא עם ישראל

רבי שמעון אמר ביום השמיני עצרת. איזו עצרת, אלא מקום ההוא שכלם מתקשרים כאחד נקרא עצרת^[קסג] מהו עצרת, אספה, ואם תשאל מה הטעם שנקרא כאן עצרת^[קסד] אלא בכל אותן ימי החג ימי הסעודה של ענפי העץ היו^[קסה] וע"כ שבעים פרים הם, אחר כך שמחת העץ ממש ושמחת התורה, ובעבור זה יום אחד הוא חג העצרת, שמחת התורה ושמחת העץ שנקרא גוף^[קסו] וע"כ אין חלק ביום הזה אלא להקב"ה וכנסת ישראל, לפיכך עצרת תהיה לכם, לכם ולא לאחר.

זיו הזוהר

קסב. היינו ביום הושענא רבה. **קסג.** זה התפארת שכל הספירות מתקשרות בו, ונקרא בעבור זה גופא דאילנא. **קסד.** קשיא ליה מפני מה נקרא כאן התפארת בשם עצרת, הלא זה השם יתכן יותר למלכות. **קסה.** אלו ע' שרים של האומות. **קסו.** זה התפארת שנקרא עץ החיים המשמח ביום הזה עם מדת המלכות, ולפי שההתקשרות תפארת ומלכות ביום הזה היא ביתר שאת לכך נקרא

(זוהר פרשת אמור (קד).

שהרי יום הזה של המלך בלבדו הוא, שמחה שלו היא עם ישראל, משל למלך שהזמין אורחים, השתדלו בהם כל בני היכלו, אחר כך אמר המלך עד כאן אני ואתם השתדלנו כלנו בהאורחים, והקרבתם קרבנות על שאר העמים בכל יום, מכאן והלאה אני ואתם נשמח יום אחד, זה שאמר הכתוב ביום השמיני עצרת תהיה לכם, לכם, להקריב קרבנות עליכם, אמנם אורחי האמונה נמצאים עם המלך תמיד, וביום שמחת המלך כלם מתאספים ונמצאים עמו, וע"כ כתוב עצרת, תרגומו כנישו, וביום הזה יעקב הוא ראש השמחה^[קסז] וכל שאר אורחי האמונה שמחים עמו, וע"ז כתוב אשריך ישראל מי כמוך, וכתוב (ישעי' מ"ט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

זוהר פרשת תצוה (דף קפז).

אמר רבי נהוראי הזקן ביום השמיני עצרת תהיה לכם, יום השמיני שהוא חג העצרת שמחת ישראל הוא, ובוא וראה בעוד שאותן שרי העמים שמחים, ואוכלים אותו המזון שישראל הכינו להם, מתקנים ישראל הכסא להקב"ה מלמטה^[קסח] להעלותה למעלה באותן ד' מינים בשמחה ובהלל ולהקיף המזבח, אז היא עולה ומקבלת ברכות ושמחה מבעלה, ושאר חיות הגדולות שרי העמים אוכלים מדקים רומסים ונזונים, והיא מחזקת הנפשות בעונג שלמעלה כמו שנתבאר, וכיון שיורדת היא מחזקת כל הברכות וכל הקדושות וכל התענוגים, וישראל כל אותן שבעת הימים הם ממשיכים אותה אצלם ע"י העבודות שהם עובדים ומתקרבים אליה, אז יורדת להתקרב אל בניה ולשמחם יום אחד, וזה היום הוא יום השמיני, לפי שכל שבעת ימים האחרים הם עמה^[קסט] ולכך הוא שמיני כי הם שמנת ימים כאחד, ולפיכך נקרא עצרת, אספה, שכל הימים נאספים ביום הזה, ונקרא שמיני שאין שמיני אלא ע"י שבעה.

זוהר פרשת בראשית (דף מז. - בהוספות ח"א)

בשמיני עצרת - פר אחד איל אחד, סוד היחוד, ז' כבשים כנגד ז' המדרגות

ולפי שביום השמיני שולטים ישראל בלבדם מקריבים פר אחד איל אחד, סוד היחוד, ז' כבשים כנגד ז' המדרגות, שעיר עזים, אף על פי שבזמן ההוא יעברנו הקב"ה מן העולם, מכל מקום ישאר כח ממנו שלא יתבטלו מפריה ורביה, ובזמן ההוא יצאו מים חיים מחכמה העליונה (זכרי' י"ד) חצים אל הים הקדמוני, זה חסד עליון, וחצים אל הים האחרון, זו גבורה תתאה וגבורה עלאה, בקיץ ובחורף, בצד של אש ובצד של מים, שלא ישאר הדין בעולם, אלא הכל רחמים וחיים וחירות בעולם.

זיו הזוהר

התפארת עצרת בשם של המלכות. **קסז.** כי שורש יעקב במדת התפארת. **קסח.** פירוש להעלות מדת המלכות לקשרה בספירות העליונות לקבל שפע, וזה נעשה על ידי עבודת ישראל. **קסט.** פירוש שגם הבינה מתקשרת עם שש הספירות שמן חסד עד מלכות וכל השבעה משפיעין שפע הארה

זוהר פרשת פנחס - רועה הנאמן (דף רנו):

נוהגים ישראל לעשות עמה שמחה, ונקראת שמחת תורה, ומעטרים לספר תורה בכתר שלו

ביום השמיני עצרת תהיה לכם וגו'. והקרבתם עולה וגו' פר אחד איל אחד וגו'. הרי ביארו חכמי המשנה, משל למלך שהזמין אורחים, לאחר ששלחם אמר לאותן בני ביתו אני ואתם נעשה סעודה קטנה, ומהו עצרת, כמו שנאמר (שמואל א' ט') זה יעצור בעמי, ואין עצר אלא מלכות, מצד השכינה העליונה נעשה סעודה גדולה^[קע] ומצד המלכות סעודה קטנה, ונוהגים ישראל לעשות עמה שמחה, ונקראת שמחת תורה, ומעטרים לספר תורה בכתר שלו, ספר תורה רמז לתפארת^ת, [כתר שלו] רמז להשכינה עטרת תפארת, אמר רבי אלעזר אבי מפני מה מצד של האם העליונה נזמנים כל השרים של כל האומות, ומצד השכינה התחתונה לא נזמן אלא אומה היחידה כנגד פר האחד, אמר ליה בני יפה שאלת, לפי שהמלכות מרמזת על בת שהיא צנועה בבית אביה ואמה, והיא ארוסה ולא נשואה, שאין דרך ארץ לאכל עם אורחים, אבל האם שהיא נשואה דרך ארץ הוא שכאשר בעלה מזמין אורחים תאכל היא על השלחן עם בעלה, ואם אותן האורחים הם זרים, אין אוכלים עמהם לא האב ולא האם וכל שכן הבת, ולפיכך בהסעודה של שבעים שרים לא נשתתף לאכל עמהם אף אחד מן בני ביתו של המלך, לפי שהם זרים, אמר ליה ודאי עתה נתישב הדבר בלבי על מכוננו, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת פנחס (דף ריד):

סדר אותן הימים - סוד החכמה הוא בין חכמי הקבלה

אלה תעשו לה' במועדיכם. אמר רבי חייא לרבי אלעזר, אלה הימים מראש השנה עד יום האחרון של סכות אני רוצה להבין ענינם, אמר רבי אלעזר סדר אותן הימים סוד החכמה הוא בין חכמי הקבלה, פתח ואמר (ישע"י נ"ב) חשף ה' את זרוע קדשו, זו זרוע השמאלית שבה תולה הישועה, שבה תולה הנקמה, שבה תולה הגאולה, ולא יזוה ענין, להקימה לכנסת ישראל מעפר, ולקחת אותה אליו להזדוג יחד, וכאשר זורע זו נתעוררה לעומתה פחד גודל שורה בעולם, עד שיניח זרוע ההיא תחת ראשה להתחבר, כמו שכתוב (שיר ב') שמאלו תחת לראשי וגו', ואז ישקט הדין ומכפר העונות, אחר כך תבוא הימנית לחבק, אז שמחה שורה בעולם וכל הפנים מאירין, אחר כך מזדוגת בהגוף, אז הכל נקרא אחד בלי פרוד, ואז הוא שלמות של הכל ושמחת הכל ויש התאחדות בודאי, מה שלא נמצא כך בשאר זמנים, וכדמיון הזה כך הוא סדר אותן הימים מראש השנה עד יום האחרון של סוכת, בראש השנה מתעוררת זרוע השמאלית לקחת לה להשכינה, ואז כל העולם באימת הדין, ונצרך בזמן ההוא שהעולם יהי' נמצא בתשובה שלמה לפני הקב"ה, אחר כך הנה באה השכינה, וצריכים בני ההיכל בתשעה לחדש לעשות שמחה, ולטבול במים לטהר עצמם לעת הזיווג של השכינה, ביום המחרת הוא זיווג שלה להניח זרוע השמאלית תחת

זיו הזוהר

גדולה במלכות ב יום הזה. קע. מצד הבינה נעשה הסעודה של ע' הפרים.

ראשה, כמו שכתוב שמאלו תחת לראשי, ואז ישראל שרוים בתענית על עונותם ונכפר להם, שהרי האם העליונה מאירה פניה להשכינה בזיוג שלה ומתכפרים כל בני ההיכל, כיון שזרוע השמאלית לוקחת לה ביום הזה שורה ראש השכינה על זרוע השמאלית, ביום הראשון של סכות תתעורר זרוע הימנית לקבלה בשביל לחבקה, ואז כלם בשמחה וכל הפנים מאירות, ויש השמחה שמנסכים מים צלולים על המזבח, וצריכים האנשים לשמח בכל מיני שמחה, שהרי בחינת הימין גורם כך, ובכל מקום שתשרה בחי' הימין נצרך לשמחה בכל, ואז השמחה היא לבעבור השעשועים, אחר כך ביום השמיני שמחת תורה היא, שהרי אז זיוג של הגוף הוא, זיוג של הכל להיות הכל אחד [קעא] וזה הוא שלמות הכל, וזה היום של ישראל הוא בודאי, וגורל שלהם בלבדם שאין בו חלק לאחר, זכאים הם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם נאמר (דברים י"ד) כי עם קדוש אתה לה' אלהיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

זיו הזוהר

בחינת זרוע הימנית מדת אברהם, ובמנחה תתעורר קדושת יעקב ונעשה עיקר היחוד של אתה אחד ושמך אחד.

קעא. על פי סוד זה יבין המבין שגם היחוד של שבת קודש כך הוא, בליל שבת נתעורר פחד יצחק, והיינו זרוע השמאלית, בבקר של שבת נתעורר